THE TRUTH SHALL MAKE YOU FREE

THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

ALWAYE

October 1941.

Magazine Committee.

The Principal.
Mr. C. P. Mathew, M. A.
Mr. D. P. Unni, M. A. (*Editor, Malayalam Section.*)
Mr. T. I. Poonen, M. A. (*Editor, English Section.*)
Mr. K. Jacob, M. A.
Mr. A. Aravamudha Ayyengar, M. A.
Mr. P. Krishna Pillai, B. O. L.

Rate of Subscription :—Twelve annas per annum.

THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

Vol. XVI | OCTOBER 1941 | No. 1

License No. 331 dated 15th October 1935

PRINTED AT THE C. M. S. PRESS, KOTTAYAM, 1941

CONTENTS

	Page.
Sermon	1
Editorial	5
Wanted—Look-Control	8
The Might of Non-Violence	9
The News Agencies	11
Gandhiji	13
The Role of a Successful Teacher in Modern Society	16
The Defender of Leningrad	20
The College Chronicle	26
Athletic Notes	27
Results of University Examinations	28
Our Exchange Magazines	*(Cover p. iii,)*
ഒരു നിശിത പ്രേമം	൧
സോമൻ	൩
സ്മാരകം	൭
ഭാവനയിൽ	൧൦
അന്ത്യദർശനം	൧൧
മരണം കാമ്യമോ ?	൧൩
ഏകാന്തതയിൽ	൧൭
നിരാശയിൽ	൨൦
കൊലപാതകിയുടെ അച്ഛൻ	൨൬

A SERMON PREACHED IN THE COLLEGE CHAPEL

"Thy will be done in earth as it is in Heaven"
(St. Matthew 6—10).

I have chosen as the text of my sermon this well worn-out verse in the Lord's Prayer which, to many of us, has become too familiar with frequent usage. Perhaps it is difficult to find a more prosaic text to preach upon ; and to some at least it might appear rather disagreeably and disconcertingly practical.

There are few words in our religious vocabulary which are so commonly used and *misused* as "the will of God." It might represent the very limit of hypocrisy and falsehood and error, or it might represent the utmost depth of reality and truth in man's apprehension and pursuit of God. How glibly we speak of the will of God about things in our own lives, in the lives of others and in the affairs and happenings of the world ! How very often it happens that what we ourselves or others assume and assert to be the will of God turn out to be anything other than God's will ! How many atrocities have been committed, how many unending quarrels and conflicts have been raised in the world in the name of doing God's will ; so that we begin to wonder whether after all there is in reality such a thing as God's will. And if there is, is it at all possible for us human beings to know it ? Is not what we very often call God's will, our own will ? Is not the mind of man such a tricky, treacherous instrument that what appears to it to be God's will is mostly the projection of its own will ?—a concealed attempt in the guise of so-called religion to further its own selfish aims and comforts ? Yes, it is all mere humbug, all this talk of finding God's will and doing God's will, we say. It is all self, self, self in the last resort. We naturally become quite sceptical, and at times feel inclined to give up this fruitless and meaningless attempt of pursuing the will of God.

At least we settle down to a common sense level in which the only practicable course is just doing what seems to be right or expedient to us, without bothering very much as to whether it is God's will or not. Now the question is : Is this all we can or need do or is there a perfect will of God in every situation which we can and ought to know and carry out ?

Now before I try to answer this question I may be allowed a moment's glance at the life of our Lord—our perfect pattern—not only to see what these words 'the will of God' meant to Him ; but also to provide a positive counterpart for the note of scepticism we have just raised. To Jesus the doing of God's will was His very life. It was the whole purpose and mission of His life, and He has said it plainly and positively. "For I am come down from heaven, not to do mine

own will, but the will of Him that sent me." "My meat is to do the will of Him that sent me and to finish His work." "I can of mine own self do nothing; as I hear I judge: and my judgment is just: because I seek not mine own will, but the will of the Father which hath sent me." And in the Garden of Gethsemane, in that dread hour of agony and struggle, He prayed to the Father "not my will, but Thine be done." These words were constantly on His lips. And who can say, after looking at His life, that they were mere words? His grasp of God's will (in every situation and detail of His life) was only matched by His unflinching consecration to its carrying out. I don't want to multiply quotations—there are so many of them on this subject—but there are just one or two which will take us further on in our enquiry. "He that doeth the will of God the same is my brother and sister and mother," our Lord once said. And again, "Not everyone that saith unto me Lord, Lord, shall enter into the Kingdom of Heaven, but he that doeth the will." There is no kinship with Jesus except for those who do God's will. There is no place in the kingdom of heaven except for such either. Not only did Jesus in His own life purpose and work out the will of God always and in everything, but He declared and taught it as the only way in which we His redeemed ones and followers are to walk.

What is God's will? To a Christian certainly it is to live the kind of life that Christ lived in the power that Christ Himself supplies. But that, you may say, is something very vague and general. What are we to do in the face of concrete situations of life when we are perplexed as to what to do or say; when we find ourselves at the cross-roads and do not know which way to turn? Here we come back to our original question: How do we know what is God's will for us? Can we at all discern it clearly here and now?

I would suggest that the first step to answer this question is to ask ourselves another question: "Do we want God's will?" "Is God's will what you are seeking for?" The single-eyed intention to do God's will, the longing, earnest search for what and only what is in the line of God's will, is one of the preliminary and indispensable conditions for the discovery of God's will. Some one has defined will as "the activity by which the spirit life seeks intensely to grasp the things that it sees and desires." We are what we will. Two or more courses of action present themselves and press for immediate choice, such as, for example, the choice of a life-work. You want to know which of the jobs open to you is the best for you. You naturally seek God's will, and look for clear light. Now in this case it may sometimes be that what you really seek for is not so much God's will as your own convenience and comfort. Not that your convenience and comfort are always or in themselves wrong, but the question is whether if they are opposed to God's will you would willingly choose the line of God's will and sacrifice your own convenience and comfort. If deep down in your heart there is that secret desire to secure you

own advantage and then somehow to bring it within the orbit of God's will, you can never expect God's guidance. It may be that the need for light on some particular matter will call for a new consecration of our whole life at just that point.

We must, in Christ's fellowship, be prepared to yield all our wishes to Him, to let go whatever is contrary to His will. "If you are ashamed to make a wish a prayer, it ought to cease to be a wish," says Dean Inge. "To will a thing without willing it in the name of Christ is sin." Only when our desire to do God's will is re-enthroned can we feel His directing touch upon our soul.

It is here perhaps that the need of Christian fellowship—fellowship with other Christians—is most keenly felt and can be used with the greatest advantage. When we are torn by rival motives, when our sense of God grows dim and we are indifferent or even opposed to God's will there is nothing which can help us to get back to the centre as fellowship with a trustworthy Christian friend. Loving personal intercourse and waiting in prayer among friends who trust one another's honest intention to do God's will, even in spite of set-backs and failures, quickens their faith in God and their longing to do God's will and God's will only. But fellowship itself can hinder and mislead if it forgets this fundamental function and seeks to give counsel on all and sundry matters. What we need is not ideas, but inspiration. Jesus said, "Where two or three of you are gathered together in my name there am I in the midst of them." Could we but learn to gather together in His name, i.e., with His name, His will, as the binding and controlling factor of our fellowship, in such a way that His presence will be unmistakably felt and shared! We would then get a glimpse into the possibility of discerning God's will which we may not get otherwise.

Now if we really want God's will in our life, if we are singly bent on doing it, the one basic condition for knowing it is obedience. "If any man will do His will,...he shall know." The increasing knowledge of God's will comes from the increasing doing of what you already know to be His will. In the religious life insight comes only through obedience. That is the open secret of all religious convictions. That is the key-word of New Testament experience. The real trouble with most of us is just our unwillingness to obey. We want our own way in most things. And then in some desperately important and urgent moment of decision or crisis or when we are at our wits' end, we turn to God and ask for His guidance. Is it any wonder God seldom guides us? How can He? Is it any wonder we grow impatient and sceptical and seek what we consider to be more practicable ways? You cannot learn God's will except on God's terms. The way to God's will is not an easy way. It costs prayer and thought; it costs selfless open-mindedness to the suggestions of others; it costs patient waiting, sometimes even suffering; and above all it costs the steadfast resolve to do God's will and nothing else.

I don't think I have, at any rate di-

rectly, answered some of the doubts and difficulties I myself raised at the outset. Is it possible to know God's will? Is not what, or at least a great deal of what, we speak of as God's will our own will? Perhaps it is. But it seems to me that as long as we are Christ-indwelt men and women, and not animals, there is no reasonable alternative to believing in the fact of God's will and in the possibility of apprehending it, and setting about with all the powers of our being to carry it out. I don't deny or minimise the pitfalls of our weak human wills, but I feel convinced with the poet, that "our wills are ours, we know not how; our wills are ours to make them Thine."

"Thy will be done." This certainly is a prayer for the discernment of God's will for us. It is not, as many people say the words, the expression of a pious hope that God will work out His purposes while mankind gratefully or submissively looks on. The idea of such prayer is of asking God to cause His will to be carried out. But divine power by its own law cannot do it without the co-operation of human effort. The prayer does not mean chiefly "May God do His will," but "May we do God's will." And we ask that we may do it not of constraint but of choice.

And if this prayer is used by us with the reality which our Lord has put into it there is sure to come into our individual lives a sense of direction and strength and resourcefulness, a freedom from the tangle of rival motives and a serene tranquillity like that with which our Lord Himself moved from one day to another, from one task to the next. And then in our common life what would it mean? There will certainly be not the same amount of tension and quarrels, of so much heat without light. I do not say all differences of opinion will vanish. They are bound to remain, due as they are to diversities of temperament and equipment and experience. But they will be and can be faced in a new spirit. What is unhappy about most of our "unhappy divisions" is not the divisions themselves, which may be a sign of life and the honesty of our beliefs, but the spirit of rancour between those honestly divided. And rancour must vanish between those, of views however divergent, who are united by a common effort to do God's will. As long as this motive does not control the lives of individuals and groups of men, there is little hope of the emergence of a new world fit for God's children to live in. There is no shortcut to a new world order: as someone has put it, "You cannot bring in an age of gold with people of lead." God grant that this simple prayer our Lord has taught us may not remain merely the aspiration of our lips, but may become the one purpose of our deeds and that with an earnestness undaunted by failures, no matter how many, we may set ourselves to do His will. "Thy will be done."

M. THOMMEN.

EDITORIAL

With the present academic year the College is entering on the third decade of its existence. From a small second grade College affiliated only in English, Malayalam, History and Logic the College has developed into a full-blown Degree College in Arts and Science, imparting instruction in all the popular subjects of the Intermediate course as well as Mathematics, Physics, Philosophy, History and Economics for the B. Sc. and B. A. courses of the University of Travancore. Its present strength of nearly 425 students, one in seven of whom is a woman, compares very favourably with the modest size of the original Intermediate class which was not much above sixty. The teaching staff has also swelled during the intervening years from six to twenty-six, of whom as many as twenty are permanent. While the College was originally housed in an old rented building, it now owns numerous buildings spread over several acres including class rooms, hostels and quarters for the staff. An Assembly hall built this year adds considerably to the amenities of the institution, and thanks to the generosity of the Rev. W. E. S. Holland, a chapel will ere long be a *fait accompli*. The College has received generous support from the Government and the general public. Though in earlier years the great majority of students hailed from Central Travancore, in recent years the College has been receiving a steady stream of students from the schools of North Travancore. An institution which is only twenty years old cannot obviously claim to have produced many leaders of public life. Nevertheless it may fairly be claimed that in every walk of life in this part of India, *alumni* of the College are to be found performing their modest part with conscientiousness and success. It is our fervent hope that our old students will continue to cherish feelings of affection and regard for the College and will, by their liberal outlook and exemplary demeanour, continue to shed lustre on their *alma mater*. We must confess that the College Magazine has not yet made an adequate appeal to the old students. It is our earnest desire that in future years there may be increased interest from that quarter in the success and popularity of the College Magazine. It is open to our old students to keep alive their interest in the College by subscribing to the College Magazine and contributing to its columns.

* *

In the world's Calendar of great men, Rabindranath Tagore who departed this life a few months back, full of years, experience and achievement, must ever occupy an honoured place. As poet, philosopher and educationist he has earned undying fame. He shares with Gandhiji the distinction of being the best known citizen of India. Brought up in the devout atmosphere of the Brahmo Samaj, he had opportunities of probing deeply into the religious literature alike of the east and the west. To him the reality of the unseen was a living experi-

ence, and from the depths of his spiritual intuition, he has infinitely enriched the life of humanity. With the publication of the *Gitanjali* he leapt into fame. His subsequent productions have only added to the lustre of his literary fame. One of the very few Indians who has been the recipient of a Nobel Prize, he won world-wide recognition alike for his spiritual perception as for his literary skill. He was knighted by his sovereign but gave up that knighthood when he felt that the self-respect of his countrymen was at stake. He has taken a living interest in the political uplift of his countrymen. His sympathies for the down-trodden and oppressed are well known. The Viswabharathi is the living embodiment of his high ideals. We shall not be presumptuous enough to attempt an appraisement of his life and work. But we are sure that for countless years to come his countrymen, without distinction of race or creed, will honour his memory and cherish his work. He has earned undoubted recognition for his country by his great achievements. May India and the world be worthy of this noble life so nobly lived. It may be of interest here to add that this College had the distinction of receiving a visit from the departed hero in the second year of its existence when he opened the hostel which is called after his name and houses quite a delightful group of young men from year to year.

* * *

Some weeks before the reopening of the College in June last, a terrific cyclone, one of the most violent ever known in Malabar, swept over our coast. Numerous fruit-bearing trees like arecanut palms and coconut trees were simply uprooted and the roofs of several houses destroyed. The College also incurred a heavy loss in tiles. The distress and destitution caused by the cyclone, however, received attention at the hands of the Government and the charitably disposed public. It is encouraging to note that the Travancore Government have taken steps to start a permanent fund for the relief of unexpected calamities like the present.

* * *

In the coastal regions of the State where the people used to subsist mainly on the coir industry, acute distress still continues. While great efforts are being made to alleviate the distress, it goes without saying that the cause is one which ought to make the widest appeal for public support. It is a hopeful sign of the times that the student population is keenly interested in the problem and there has been considerable self-abnegation on the part of students so that some small relief might be extended to the sorely distressed people of the coastal areas. Signs of destitution which one meets in the area are simply appalling. We hope that efforts being made to cope with the distress will continue to receive adequate support at the hands of the well-to-do.

* * *

The war has entered on its third year. India has so far remained outside the area of conflict. But Indian soldiers have won laurels in Africa, Iraq, Syria and Iran. In Russia the outlook is none too cheering. Let us, however, hope that the generous support being given by America to the

allied cause will ere long end in the annihilation of the totalitarian powers and the restoration of peace and goodwill among men.

*　　　*　　　*

It is with profound regret that we record the death of the Rev. C. V. Jonah, B. D., a former student of this College, who was for some time Sub-Warden of the Tagore Hostel. The late Father Jonah was a guileless soul, who endeared himself to all who came in contact with him. His death leaves in the ranks of the church to which he belonged a void which cannot be adequately filled. We offer our heart-felt condolences to his relations.

Staff.

We offer our congratulations to Mr. P. Krishna Pillai, Assistant Lecturer in Malayalam, on his passing the B. O. L. Degree Examination with high distinction. We trust that it is only a precursor of still higher academic honours which are in store for him.

Mr. A. Arulsigamony, M. A., Demonstrator in Physics and Mr. K. G. S. Pisharody, M. A., Tutor in English, left us to accept permanent appointments elsewhere. Mr. Arulsigamony has joined the staff of Judson College, Rangoon and Mr. Pisharody has been appointed Lecturer in English in the Government College, Bharatpur. They will be greatly missed in this place. We wish them all success in their new spheres of work. Their places have been taken by Mr. K. P. Thampi, M. Sc., and Mr. P. M. Mathew, B A. (Hon.). Miss Elizabeth John B. A. (Hon.), has been appointed Assistant Lecturer in Mathematics, and Mr. P. A. George, M. A., Demonstrator in Physics, consequent upon the opening of new courses in the Mathematics and Science Departments. We extend a hearty welcome to the new arrivals. We may add that Mr. George and Mr. Mathew are old students of the College.

As we go to press we learn that Mr. P. V. Chacko, B. A. (Hon), who has been Tutor in English for the last three years, is leaving us to accept the appointment of Assistant Professor of English, Murray College, Sialkot. Mr. Chacko had endeared himself to his students, and we are glad that he has been appointed to a post which will afford him adequate scope for his abilities. We wish him all success.

WANTED--LOOK CONTROL

(BY K. C. GEORGE, *Old Student*)

Ever since my college days, the conviction has been steadily growing upon me that the weaker sex (with profuse apologies to our sisters) badly needs protection from the staring, piercing gaze of persons who haunt the parks, the neighbourhood of girls' colleges or hostels and other places of strategic importance. This does not mean that I am overlooking the fact that the sly, magnetic side-glances of ladies are doing incalculable havoc to the hearts of innumerable young men. The tragic plight of a number of husbands, college students and other victims of the look tyranny conclusively proves the necessity for a drastic control over looks, for the welfare and happiness of mankind. Look-control is more important than traffic control, because looks do incalculably more harm.

My friend Mr. Kuruvilla was a perfect, well-behaved gentleman who used to haunt the bridge with no other intention than that of breathing fresh air. He looked at the smooth flowing river, at the buildings, on the trees, at people's faces and so on without end. And at last (there being no system of look-control) he happened to look into a motor-car and then into a pair of eyes within it. The looks which those eyes returned (lack of control again) had some mysterious power. They began to gnaw his heart, upset his mind, confuse his brain and disturb his sleep.

"Oh! Those looks! Those looks!" groaned our friend. Alice or potassium-cyanide, give me one or the other. Nothing else!"

Luckily it was all smooth sailing. With the different kinds of looks in her armoury, Alice made him weep, laugh, drudge, beg or do anything in the world. I have no quarrel with them. But on principle, I must protest against this dangerous concentration of power in feminine looks.

While on this subject of tyranny of looks, I am reminded of an 'Agent' who visited our hostel. My young hostel-mates all gathered round him, taking him for an interesting fellow. After mature consideration I had decided that I would have nothing to do with him. But the agent cast such a sweet, subtle and suggestive look on me that I began to feel that I was, after all, a great man and that my greatness would fall to the ground unless I succumbed to his seductions. People who go about canvassing votes for their friend—the intending candidate for the coming election—should practise sweet alluring looks, as the majority of students do not consult their intelligence before voting but are carried away by meretricious trivialities. Well, taking again the case of our friend the agent, I would suggest that in the interests of ill-paid College professors and starving advocates, to say nothing of the army of unemployed graduates, greater control should be exercised, if necessary by law, over the agent's looks.

All these considerations clearly esta-

blish the necessity on the part of our lady students for introducing a proposition urging look-control, in our Assembly meetings. But I have no doubt about the result as both sexes are sure to vote down the proposition. Still, we cannot afford to remain helpless victims of looks till such a bill becomes law. We ought to practise look-control in our daily lives. When the restaurant manager or the dhoby pays his unwelcome visit to your hostel for his dues you should direct your looks in the opposite direction and rush out as if you had an urgent call from that side. When your lecturer cracks a dull joke—as they generally do—sternly suppress the look of nausea that comes on you and put on a pleased look. Whenever a blue saree hustles past you, simply shut your eyes and murmur, "Vanity, vanity, all is vanity," instead of ogling at its designing owner.

That reminds me how my control over looks once saved me from an extremely perilous situation. I had been playing a game of looks with Miss Helen Muff for such a long time that I, one day, completely overlooked the presence of the terrible Mr. Muff. The fellow caught me in the middle of a flagrantly unlawful look. "Doomed! Doomed!" I said to myself, but immediately my looks came to my rescue. They refused to be deflected to the face of Mr. Muff, but continued their signalling as if nothing had happened.

Mr. Muff grew furious. "How dare you?" he roared.

I calmly proceeded with my previous looks. Like a wounded boar, Mr. Muff ran at me with murder in his eyes. But my eyes remained non-chalant. I calmly smiled and saluted a good-bye. It was only after this that I officially looked at Mr. and Miss Muff and recognized their presence.

"Hullo! Good evening!" I greeted them with a look full of joy and surprise. "You were here, so near by! How on earth did I miss you?"

Mr. Muff looked suspiciously at me. "Pray, don't misunderstand my oversight," I pleaded, "I was trying to communicate with the boy there. A nice chap. You don't know him?"

Mr. Muff regretted his anger. Miss Helen sent me a dainty look of gratitude and admiration.

So, ladies and gentlemen, begin practising look-control. Cheerioo!

THE MIGHT OF NON-VIOLENCE

BY P. GOPALAKRISHNAN, *Class 1, Group iii.*

To-day the whole world seems to be in the throes of a new order. Every day we hear that one nation pounces upon another in order to attain her selfish ends. The Have-nots cast greedy eyes on the Haves and try to dispossess them by all means possible. The latter, naturally unwilling to part with their

2

possessions, resist all encroachment on them with all their might. And so the game of aggression and resistance goes on, and militarism stalks over the world. The lights seem to have all gone out and darkness reigns supreme. In the midst of this darkness it is India's privilege to stand out as a beacon-light to the rest of the world and proclaim to the war-intoxicated nations of the earth the matchless might of non-violence.

The Buddha was the first to prove that non-violence could be highly successful in any walk of life. His watchword was "Ahimsa Paramo Dharma," that is, non-violence is the greatest of virtues; and this is the definition of non-violence which is practised as a political weapon by India's great leader Mahatma Gandhi. Buddha preached to his followers:

"Evil cannot be overcome by evil,
Evil can only be overcome by good."

The teaching of Jesus Christ was the same:

"Love your enemies,
Do good to those that hate you,
That ye may be the children of your
Father which is in heaven."

And today Mahatma Gandhi says: "I believe that when there is only a choice between cowardice and violences, I would advise violence.......... I would rather have India resort to arms in order to defend her honour than that she should in a cowardly manner become or remain a helpless victim to her dishonour. But I believe that non-violence is infinitely superior to violence, forgiveness is more manly than punishment......I have therefore ventured to place before India the ancient law of self-sacrifice. For, Satyagraha and its off shoots non-co-operation and civil resistance, are nothing but new names for the law of suffering. The Rishis who discovered the law of non-violence in the midst of violence, were greater geniuses than Newton. They were themselves greater warriors than Wellington. Having themselves known the use of arms, they realised their uselessness and taught a weary world that its salvation lay not through violence but through non-violence...... If India takes up the doctrine of the sword she may gain momentary victory. I am wedded to India because I owe my all to her. I believe absolutely that she has a mission for the world."

Gandhiji profoundly believes that through non-violence he can guide his country to her long-cherished distination. "He has changed the face of India, given pride and character to a cringing and demoralized people, built up strength and consciousness in the masses, and made the Indian problem a world-problem." This is due to his implicit faith in the success of non-violence and personal suffering. Even though the Russian philosopher and writer Count Leo Tolstoi first discovered the theory of passive resistance and the success of non-violence in the sphere of politics Mahatma Gandhi was the first man who put the theory into practice and demonstrate its success. He first began his passive resistance in South Africa against indentured labour and he came out victorious in that at-

tempt. Ever since that time he has followed the same principles and ideals in Indian politics, and success has been the result. The boycott, salt satyagraha and all other movements inspired and guided by him have brought credit and popularity to Mahatmaji.

It may be asked whether it is possible for a man strictly adhering to the principles and ideals of non-violence and passive resistance to avoid inflicting any harm to any human being? Does he not inflict pain on others indirectly, though he means to be strictly non-violent? The answer is quite obvious. If one champions a righteous cause and sincerely devotes oneself to it and follows a non-violent course then it is not possible for the man to wound the feelings of others. This is what every religion teaches us. The boycott started by Mahatmaji was not at all painful to the people of Lancashire because non-violence was predominant in the fight.

"The great questions of the time will be decided not by speeches and resolutions of the majorities but by iron and sword." With this watchword Bismark guided the destinies of Germany, but what was the result? She received back her blows several times. Napoleon also did the same blunder. No doubt he was a man of great ability and strength. His ambition was to bring the whole of Europe under his control, but how far did his ambition bear fruit? He gained some momentary victories but ultimately met with disastrous failure. Righteousness alone exalts nations as well as individuals. The success of brute force is never enduring. One hears through history the greatness of Alexander. But he was not at all 'great.' He won some brilliant battles. In his fits of anger he killed some of his best friends and destroyed great cities together with their inhabitants. On the whole he came and went like a meteor in the sky and left little of himself behind him except a memory. Had he and men like him worked in a peaceful and passive manner the world would have been quite different from what it is at present. For even great miracles are wrought out by peaceful means. Asoka, Akbar and President Abraham Lincoln were really wonderful men and did extraordinary things with peaceful weapons. They are certainly the greatest benefactors and saviours of mankind and not Wellington or Napoleon or Alexander. There is nothing mightier than non-violence.

THE NEWS-AGENCIES.

(ABRAHAM KURIEN, *Class iv.*)

We listen to the radio and hear the latest news—and it appears to us just a matter of course. Little do we pause and reflect how these news are gathered—the channels through which the day's news are gathered for the world's press. What a miracle of service is rendered by the major news-agencies of the world

for humanity!

Among the news agencies of the world Reuter's stands supreme. It holds the premier position and through it London has become the world's news-exchange. The Domei Agency faithfully conveys to us Tokyo's reaction to some changes on the chess-board of Eastern politics, the Havas reports, let us say, Vichy's surrender to Japan's demands, and the Stefani would report that the Deuce and the Feuhrer are meeting in the Brenner Pass to decide the future of Europe. These are institutions wielding tremendous influence in world politics. Their power for good or for evil is immense.

No name in this sphere is more illustrious than that of Julius de Reuter. Born a German, with the energy, acumen, and enterprise associated with his country he started in 1849 his experiments, by organising a news-agency between France, Belgium and Germany. What odds he had to face in those days when telegraphic communication was in its infancy! Where there was no telegraph line, the gap was bridged by the pigeon-post. The vagaries of Fate made this bank clerk of Gottingen start experiments in France, and when they proved a failure, to migrate to London, become a naturalised British subject, and found the famous international news organisation that bears his name. The cable between Dover and Calais was laid, and with the American Civil war Reuter's sphere of influence comprehended both the hemispheres. Reuter's business is now under the control of the Press Association. The number of news-agencies affiliated to Reuter's is legion. They are conducting the longest wireless telegraph service in the world.

Japan imitates the West and goes one better. Today Japan has the reputation of being the most telegraphic minded among the nations of Asia. Her news agencies date as far back as 1890 and the great Domei Agency, known by its present name only since 1936, is actually a merger of two older new-agencies. This agency maintains contact with the other great news agencies of the world. It is said to control more than two-hundred Japanese papers.

It was about France that it was said that its journalism is its literature, and its literature, its journalisn. The Havas Agency named after Charles Havas, a rich merchant who wanted to gather telegraphic news and supply it to newspapers, and to whom it owes its inception, is worthy of such a country. The French press has a long and honourable history dating back to Richelieu, the famous news-agency— Agency Havas— being founded during Louis Phillippe's regime. It enjoyed official support in considerable measure which helped its growth and power to such a degree that "to alienate Havas Agency means, for a newspaper, the loss of practically all its advertising revenue". To-day, the glory of France, the citadel of freedom and democracy is under eclipse. But who can forget its great press? It was Clemenceau who said that "with a good pen and paper one could be King of the world!"

The Agenzia Stefani was founded almost simultaneously with Reuter's early

efforts. To-day it is an integral part of the whole structure of the Fascistised press of Italy, as the German news-agency is that of Nazi Germany. The two news-agencies are said to be in close collaboration with each other. On the eastern side of the continent of Europe is the Rosta Agency, better known as "Tass" or the Telegraphic Agency of the Soviet Union. These three are now functioning with great vigour .

These are organisations of the highest influence and importance, the very nerves and sinews of the World Press. They have helped , the Press to secure its great place in the world today. They have made the Press a gigantic power for good or for evil and justified its claim to be regarded as the Fourth Estate.

ABOUT GANDHIJI

ON

HIS 72nd BIRTHDAY

(October 2, 1941)

BY

M. M. CHERIAN

"What the world owes to the East," wrote Prof. Vaswani, " is what the child owes to his mother in the first lessons of his life. What the world owes to the East is what the earth, enveloped in the darkness of the night, owes to the dawn with its sweet sunlight which make everything on earth bright." Greatest of all and the most precious of all, has been the contribution of the East to the golden roll of the world's greatest men. The East has been the happy mother of several saints, sages and seers: many prophets and founders of religion, whose ideal lights shining bright as stars in the heaven of history, have been a perennial source of inspiration, instruction and encouragement to all mankind. Gautama Buddha, Confucius, Mohamud and Jesus Christ, and to-day Mahatma Gandhi—the greatest of living men—these are but a few of the many sons of light whom it has been the good fortune—and privilege of the East to present to the world. Matthew Arnold's much-quoted lines concerning the Roman Empire and the east are no longer true.

The East bowed low before the blast,
In patient, deep disdain
She let the legions thunder past
And plunged in thought again.

She is patient and disdainful no longer in the face of Modern Science and New learning. Rather she is restless and impatient as western Europe in the days of Erasmus. The influence of new ideas and new ideals is visible on all sides. Young men of India are eager and restless about having their share in all glorious achievement. This great Renaissance is due to untiring labours of countless great personages beginning from Raja Ram

Mohan Roy and Kesheb Chandra Sen. Among the host of teachers and reformers who have laboured and sacrificed to put India on the map of the world the name of the half-naked Fakir of India shines with a peculiar lustre.

Gandhiji is the incarnate spirit and the chief inspiration of the Indian Renaissance to-day. "In all his transcendent simplicity," says Sarojini Devi, "he is the embodied symbol of the Indian nation—its living sacrifice and sacrament in one." He is India: he blends in himself her old culture and her new ideals. The personality of Mahatma Gandhi is of a piece with his teaching. He is the very embodiment of the spirit of truth, purity and love. His life of renunciation speaks to the inmost soul of India. His self-forgetfulness is the secret of his self-possession and humble self-confidence. He is concious of his mission and, therefore, he has no fear. He has conquered fear, lust and ambition.

He is the author of a new and unique method of warfare to fight freedom's battle. He is the pioneer of a new way of social reformation in this country. He is the prophet of a new day of hope for the outcast millions in this land. He is the apostle of the Charka and many such movements designed to bring food to the hungry mouths.

The Mahatma is the incarnation of moral energy; he is no visionary; he is a shrewd practical politician. But he is so dominated by his sense of spiritual realities that nothing can shake his faith in the efficacy of spiritual ideas. "He has introduced into human politics," says Romain Rolland, "the strongest religious impetus of the last two-thousand years." He has not only raised the moral standard of the nation, but has launched far-reaching programmes for feeding and clothing the teeming masses of this land. He is no visionary or doctrinaire but a realist of realists. He once said, "I have found it impossible to soothe the suffering of the hungry with a song from Kabir. The hungry millions ask for one poem,—invigorating food." It is his contention that a semi-starved nation can have neither religion nor philosophy. Gandhiji's one thought is for *Daridranarayanan*, for the millions to whom one meal a day is a luxury. He has rediscovered the Charka as a means of supplementing the meagre income of the half-starving son of the soil. 'It is an attempt to produce something out of nothing.' Gandhiji is nothing if he is not the friend of the dumb millions of this country. No small part of the amazing spell which Mahatma Gandhi still exercises over India is due to his identification of himself with the poorest of this land. His creed is best summed up in his own words. "*They think in terms of the privileged few; we must think in terms of the teeming millions.*"

Gandhiji is at once a saint and a politician. There have been saints in this country and there have been politicians in this land; but never have we known in the history of the world a combination of the two. "He is probably more like Christ than any other man in the political sphere who has ever lived," observes John Gunther in his *Inside Asia*. I

have heard people choosing between a Christian and a politician. But to Gandhiji religion is an intensely practical thing. It underlies all action—politics, morals, as well as commerce. Gandhi is not a Christian in any orthodox sense. But to me he appears to be the greatest Christian living. 'Not every one that saith me Lord is my follower, but he that doth the will of my Father.' I question whether any religious creed would be large enough to comprehend Gandhiji's views or any Church system ample enough to enfold him. It is His belief that Absolute Truth lies beyond the dust of creeds and faith.

It is part of his creed to live simply. He believes luxury is wrong. This Sanyasi in loin cloth has transformed the lives of millions of men. Under the spell of the charm of his magnetic personality men and women of the calibre of Jawaharlal Nehru and Sarojni Devi have raised their faith. His influence over the young minds of India is immense. Father Elvin cites the instance of a very rich girl who has abandoned her silks for the home-spun, restricted her diet, and prays morning and evening, after the example of the Mahatma : and the instance of a young student who has felt the spell of the new moral idea. Once he was wasting his manhood and losing his soul; today his life is disciplined as a monk's : for every irregularity he observes a fast, and his food, sleep and recreation are all carefully restrained.

Mahatmaji is undoubtedly the greatest teacher India has ever produced. His speech is simple but forcible. He speaks to the uneducated masses in a peculiar way. He takes his hand with the five fingers and the wrist. He compares it to five branches coming out from the trunk of a tree. The first stands for *Hindu-Muslim unity*. Muslims and Hindus must learn to respect each other. They must by no means quarrel over trifles. The second branch or finger of the hand stands for the *removal of untouchability*. No one must be outcast any longer. Every human being is sacred, and no single person must ever be treated as impure or unclean. The middle finger stands for *equality between man and woman*. The purdha system must go. The evergrowing evil of prostitution in the cities should be removed. The fourth finger represents the *prohibition of liquor and drug-taking*. Drink and drug-addicts are the real untouchables. The fifth and the last finger represents the greatest innovation, namely *home-spinning* and home-weaving in every village in India. The wrist—from which the five fingers spread out—what does the wrist stand for? It stands for *Ahimsa* or absolute non-violence. This Ahimsa is soul-force which underlies the entire social, economic and political programme.

The Mahatma is a relentless, fearless fighter of freedom. "It is only when truth, fearlessness and non-violence are dominant factors that a person can devote himself unselfishly to the service of the nation," said Gandhiji. He knows where he stands and has a strong belief in himself, so he goes forward. There is no man who has made greater sacrifices than

Gandhiji at the altar of freedom and suffered for the country more than he. "All over India," observes John Gunther, "I noticed how the faces of people lit up when his name was mentioned. And he is the only man who could start civil disobedience by a single word, by lifting his little finger could instigate a new national revolt among more than 35 million people—roughly one-fifth of the human race." It is beyond my purview to discuss Gandhiji's political programme. Whether the young minds of India like it or not it has to be admitted that Gandhiji is the only man of action in the Indian political arena to-day. Jawaharlal has given expression to this fact when he said that no political programme in India to-day can get the support of the masses without the sanction of the Mahatma. No left-winger can have any place in the Congress. We know what happened at Tripuri, we know what happened at Ramnagar. Gandhiji is a dictator; a dictator who rules by love.

I must confess that Gandhiji's economics have always baffled and still baffle me. His trusteeship theory is something that I have laboured in vain to understand and I do not think I shall ever understand it. It seems to me an unreasonable paradox that Gandhiji with all his love of the poor, should yet support a system which inevitably creates the poor and crushes them. It is beyond me to comprehend that the Mahatma, who believes in non-violence, should yet support a system—capitalism—which is based on violence. On this issue one has to give up Gandhiji as an inscrutable engineer.

Mahatma Gandhi is the greatest Indian since Buddha. He is at once a saint and a politician, a prophet and a superb opportunist. This half-naked Fakir, dressed in loin cloth and sitting by his spinning wheel, who weighs 112 pounds and is aged 72, keeps all the revolutionary forces in the country in check and carries the whole nation with him, slowly it may seem, but surely and unmistakably, to the promised land of Purna Swaraj.

THE ROLE OF A SUCCESSFUL TEACHER IN MODERN SOCIETY

The hackneyed expression "the sorriest of trades, but the noblest of professions" as applied to the teacher is not without significance. But though the economic plight of teachers is often pitiable, it is highly necessary that teachers should be conscious of the greatness of their vocation and the exacting demands it makes on them in the matter of efficiency and usefulness. In this strange world with perpetual changes of dominant ideas and leadership teachers have a notable role to play. Well might Matthew Arnold say,

"Yours is the praise, if mankind
Hath not as yet in its march

Fainted and fallen and died.
Ye like angels appear
Radiant with ardour divine :
Beacons of hope, Ye appear !
Langour is not in your heart,
Weakness is not in your word,
Weariness not on your brow.
Ye alight on your van! at your voice
Panic, despair, flee away
Ye move through the ranks, recall
The stragglers, refresh the outworn,
Praise, re-inspire the brave,
Order, courage, return.
... ...
Ye fill up the gaps in our files,
Strengthen the wavering line,
Stablish, continue, our march
On to the bound of the waste,
On to the city of God.

All this may seem pure idealistic moonshine to those who are too much absorbed by what are called the practical tasks of a work-a-day world and believe that educationists are idealists who have no place where the hard problems of actual life have to be faced. Yet we do well to remember that educationists are engaged in a sort of statesmanship to serve their country as their country deserves to be served by enlightened and disinterested men and women. In our own day and generation we have in our own country such illustrious names as Srinivasa Sastri and Paranjpye who have shown that the teacher can well be a man of affairs. But in the history of the Twentieth Century there stands out in the roll of fame one illustrious teacher who has attained to the greatest place in the political world ever reached by a member of our profession. I mean Woodrow Wilson, College Professor, President of Princeton University, Governor of New Jersey, President of the United States for eight years, and virtually world ruler for a year and seven months. As an Educationist, he had a substantial record of achievement of which any man might be proud. But in America, as nowhere else in the world, the College Professor has immense weight in Politics and on his tired shoulders devolved the task of steering the world in a supreme crisis. In him the modern world for the first time came under the dominion of an idealist, not as a lieutenant, not as a counsellor, not as an upper servant of any king or Commander, but for a year and seven months as the vicegerent of his God. It was all but a prophetic hour when mankind for a moment saw rising the millenium of which saints and holy men dream. Rarely since the days of Marcus Aurelius has probably such an idealist ever been enthroned in the seats of the mighty. If in living memory such great political height has been climbed by a teacher who read and wrote and lectured on the Science of Government, there is sufficient justification for us to hold our profession in honour although the emoluments of a good many of us would not satisfy the man who considers the labourer to be worthy of his hire. Yet as teachers whose duty it is to make an imprint upon students and to influence their whole lives in the direction of making them feel that public duty demands and requires that what is right should not only be made known but made prevalent, that

what is evil should not only be detected but defeated, should we not learn to estimate the success of our lives—not by the wine drunk, but by the wine poured forth? not by what we enjoy, but by what we surrender, sacrifice and give? We have to be of service to others. We hear so much spoken of service and leadership. The true leader is really a servant of humanity, he who washes the feet of the needy and the oppressed. At a time like the present, this truth should be powerfully driven home to our minds. After all, is not this a time of soul-searching for the teacher? Every upheaval that the world has seen is a gentle reminder that something is wrong with the world. And is it not best for us to try to find out what is wrong with the world and what is the true remedy? Often the true remedy is inner moral reformation, not mere external adjustment. How can we hope to help others to shoulder life's burdens and solve life's problems if we have not ourselves attained to self-mastery and become possessed of a life-giving message? One of the world's greatest teachers has warned mankind against the blind leading the blind and an eminent epistle-writer has counselled men and women of the danger of too many teachers with nothing to lead. So it becomes necessary to ask ourselves whether we have something solid to contribute to the world's life. If we wish to impart to the world the spirit of cheerfulness and self-reliance, it is necessary that we should have ourselves battled with moroseness and dependency and overcome these great enemies of the human spirit. It must be possible to say of us

> " In the gloom of November we passed
> Days not of gloom at thy side;
> Seasons impair'd not the ray
> Of thine ever cheerfulness clear."

Are we not to be both centres and diffusers of light and joy?

Ours is a great vocation. But if the salt has lost its savour, it is no good. Unless there is spiritual vigour in us, we cannot be of use to others. The highest service we can render to others is to cleanse them from the contamination of the evil which does so easily beset them. Are we doing it? Otherwise we are not fulfilling our proper role in society. We must be able to overcome the evil in and around us. We must upraise the humble good from the ground, sternly repress the bad, and rouse those who, with open eyes, tread down the border land. If lapses from morality and want of honesty in financial matters are our weak points, how dare we hope that our ministry shall succeed? After all, to us is committed the building-up of the nation, the giving of the proper mould to the plastic material that we handle. God grant that we be worthy of this great privilege and solemn commission. Have we a sense of vocation? On this subject, let there be no cant. Let us frankly admit that many of us have chosen this work not necessarily because we responded to an inner urge to do so, but only because we felt that a respectable place in society and a modest competence were assured by it. May be, we dared not take risks with the future, adventuring along what might

prove to be perilous tracks, and rather than aiming at uncertain and slippery greatness we preferred the smooth course of safety. No disgrace need be attached to us if such were our motives. But whatever be the circumstances that decided our choice, whether it be desire of distinction, easy circumstances and placid safety or higher consideration, let us now make up our mind that we are out to serve, let us brace ourselves to a career of service, let us be resolute in our determination to carry out the high traditions of our calling.

Are we doing the right thing by our students? Do we not at times reserve our courtesy to the well-to-do? Are we not guilty of paying more attention to the brilliant student than to the backward? Do we take pains to find out the potentialities of each and afford adequate scope for the development of each one's distinctive strong point? When our pupils are oppressed by care and anguish, do we learn to save them from the contagion of the dejection? Can it be said of us

"If, in the paths of the world,
Stones might have wounded thy feet,
Toil or dejection have tried
Thy spirit, of that we saw
Nothing! To us thou wert still
Cheerful and helpful and firm.
Therefore to thee it was given
Many to save with thyself.
And at the end of the day
O faithful Shepherd! to come
Bringing thy sheep in thy hand."

No work is worth the doing unless we are able to correlate it to a vision we have caught of the whole of life. The value of vision in life is very great and it is highly essential that we should lead our pupils to shape their career on that vision. And we must have a passionate interest in the subject we teach. If I have no passionate interest in History and the study of Government, I have no justification for being a teacher of History. If I do not believe in morality and religion I must not impart moral or religious instruction. A teacher must, above all, be sincere and possessed of strong convictions.

We are called upon to lead. A leader must lead. If conditions are wrong, we are not to acquiesce in them but to labour for their removal, and we must be prepared to develop the spirit of team work. Many of us are failures in life simply because we cannot co-operate with others and see the point of view of the other fellow. If we fail to co-operate with colleagues, not all our erudition or brilliance can be of much use to others. Some people are too selfconscious, too much aware of their abilities and very much blind to the merits of others. Let us keep ourselves clear of vanity and envy in all their forms. It is inevitable that all of us have defects and failings of one kind or other. Let us take to heart the words of Goethe, "Fellow-sinners all, let us forget and forgive." All of us are not equally gifted in all matters. There are limits to our powers and our effectiveness. But all can be systematic, courteous and painstaking. And we must care not to let our colleagues down before students or the public. We must not expatiate

on their weaknesses, but rather let us wax eloquent on their strong points. Above all, let us not hesitate to speak out our mind and give a decided lead when our convictions are strong. We must act with firmness when firmness is called for. By choice or accident, we have betaken ourselves to a profession charged with grave responsibilities. Let us be worthy of our vocation.

A man resting on his oars is of little service to his society. Therefore we must, if we wish to be successful teachers, be prepared to work strenuously and be unremitting in our efforts to learn as long as there is breath in our nostrils. Let us then, faced as we are by pressing problems of various kinds even in these anxious days, lift up our eyes and contemplate the glory and grandeur of the giants that have lived before us and draw inspiration from their example. Let us do our humble best to conserve and continue their great work in all humility and earnestness. The torch of learning is in our hands. We must not allow it to be hidden under a bushel and extinguished. Let it be our noble resolve and high endeavour to pass it on with undiminished if not increased lustre. Then shall we be found faithful in our stewardship. Then shall we be found diligent in applying our teaching to the problems of our country and improve its ideals. Otherwise we fail and the nation perishes. Let us not then mourn for the handful of silver denied to us. Let us not regret the riband that does not stick in our coats. Let us march forward assured in the belief that there is no nobler experience in life then to spend and be spent for the youth of the land. And ours shall be the glorious opportunity to testify "I have lived, seen God's hand through a life-time; and all was for best!"

T. I. POONEN.

THE DEFENDER OF LENINGRAD

(Adapted.)

Clem Voroshilov who is now defending Leningrad so valiantly was born on 4th February 1881. His father was a casual worker, collier and railway watchman by turns. His mother had been in service. Clem was cradled in the Don Bas, then a busy and rapidly developing industrial district, where his father Efem could exhibit an individuality unthinkable a generation before. This quality of sturdy independence Voroshilov has inherited from his father; besides also th conviction that men matter more tha jobs and that there is a level of huma dignity beneath which one should no fall.

He began his career at seven, pickin over pyrites at the mines for the equi valent of about two annas a day. Afte that he served successively as a lamp-hand a farm-labourer and a shepherd-boy t a local land-owner. At thirteen he wa

able to enter the elementary school where he spent two years, starting from scratch, not knowing even the alphabet. But once he could read and write, he could manage the rest for himself. From the school-desk, he went straight into the Lugansk metal works and quickly rose to the post of crane engine-man.

Very soon he began to display his intelligence and initiative in a manner far from pleasing to his employers. He read voraciously, his favourite reading being illegal pamphlets full of revolutionary politics. He circulated the same among his workmates and was continuously stimulating discussions and debates on their contents.

In his eighteenth year (1899) Voroshilov led the first strike in his district. A second strike which he led in the same year won partial concessions but made him a marked man, known to the secret police.

He had to leave Lugansk and for the next three years was "on the run." His career as a professional revolutionary had commenced. While between 1900 and 1903 Voroshilov was flitting shadow-like through Ukraine, no fewer than 3000 factories and other enterprises closed down, throwing their workers on to the streets. General confusion followed. Voroshilov, however, cleverly kept out of the hands of the police. He passed under several aliases such as Plakhov and Volodka.

After a while he judged it safe enough to return to Lugansk, where he got work in the electrical department of Messrs. Hartmann's factory. Though still only twenty-two, he had acquired a good deal of political experience and he was listened to with respect. It was in this year 1903, that he joined the Social Democratic Party. The Lugansk workers made him chairman of their committee.

Even in these early days Voroshilov showed his true character. He was an intelligent but not original thinker. He was content to take his lead from a man he trusted—Lenin then, Stalin later. Then he could turn round and face the crowd he knew and tell them what needed to be done in the simple language they could understand. Voroshilov realised the importance of armed defence and organised workers' defence squads. In spite of severe censorship he studied the pages of *Iskra,* the revolutionary paper which Lenin was editing from his place of exile.

Voroshilov was a *Bolshevik, a follower of Lenin from the start. None knew better than he did that a revolution could not be made by talking. Trained in the hard school of the workshop strike, Voroshilov knew that nothing ever mattered so much as unity.

In his fighting squads, he soon came up against the problem of discipline. Voroshilov had men of all types under him and it needed all his personality to control them. It was in these days that he learned that the best soldier was also the one with the best political understanding—a truth which has ever since guided him.

*The supporters of Lenin were then known as Bolsheviks, from the Russian word *bolshinstvo* ("majority").

In December 1904, there was a huge and successful strike of oil workers in Baku. On January 3rd, 1905, strike began in St. Petersburg (now Leningrad) and for the following twelve months, Russia tottered on the brink of revolution. Voroshilov played his part in this eventful year.

The revolt was crushed in the end. Lenin took refuge in Finland. Other leaders fled to western Europe. But in Lugansk (now called Voroshilovgrad), our hero methodically supervised the burying of arms and ammunitions. He felt quite certain that some day, they would be wanted again.

In 1906, Voroshilov made the first of his few and brief trips outside the frontiers of the Russian Empire. He went to Sweden to, his Party's conference at Stockholm. It was here that he first met Lenin and Stalin who were to play such a great part in the Russian Revolution.

They met again in London, the following year. Now, Voroshilov was able to give encouraging reports of progress in his own area. He had set to work to organise his fellow-workers at Hartmann's. He was now chairman of this union which had a membership of several thousand. Questioned about his fighting-squads, he could say that they were now reorganised in a body known as the Red-guard, comprising over seven hundred men, most of them his mates at Hartmann's.

He went back to Russia with a new inspiration and new ideas for developing his work, but he was not allowed to put them into practice. The police realised at last that this young trade union organiser was a more dangerous adversary than they had thought. His arrest was ordered.

For several weeks, Voroshilov played hide-and-seek with his pursuers. It was not so difficult to elude the police in a country where the vast majority of the population hated the government.

Later, one of the numerous spies employed by the police betrayed him. He was captured, tried and sentenced to three years' deportation to the northern part of Archangel, on the White Sea, wherefrom he escaped easily. Judging that it would be unwise for the time being to show his face in Ukraine, he went south to Baku, the great oil centre on the shores of the Caspian Sea. Here Voroshilov remained for several years and learned much from Stalin who belonged to this region.

We have seen how the great Baku oil strike of December 1904 was the beginning of 1905 Revolution. If Stalin throughout this period was the presiding genius, Voroshilov was his trusted and efficient assistant. During these years of constant contact the two men learned to trust each other implicitly and to cooperate without friction. Thus they were gradually prepared for the more important partnership they were to have during the Civil War and the still more important one they have today.

The Great War broke. Voroshilov left Baku, but it was still unsafe to return to Lugansk or any part of the Den Bas where he was well known under his real name. He went first to Tsaritsin,

a town on the lower Volga. After a time he left it for St. Petersburg where he entered a munition works, toiled there twelve hours a day and devoted his remaining time to political propaganda.

Time passed on, and things were beginning to move now. Stalin was freed from his Siberian exile, Lenin was on his way home from Switzerland. Voroshilov returned to Lugansk, got himself reinstated in his old position there and set to work energetically.

His first and most obvious task was to secure a Bolshevik majority in the Lugansk Soviet.* It did not take Voroshilov very long to get the affairs of the Lugansk in order. One of his methods was to found a newspaper, the *Donetsky Proletary*, to circulate in the Donets region and put forward Lenin's policy. "Peace and bread!" Those were the words he hammered home, day in and day out, in speech and in print.

On November 7th 1917, the Bolsheviks seized power in St. Petersburg. Voroshilov was sent to St. Petersburg as the delegate of the Lugansk Soviet. There he was put in charge of the Defence committee, responsible for the safety of the city. By an ironical twist of fortune he who had so often played hide-and-seek with the law became police prefect of St. Petersburg, working in close conjunction with the secret police.

He did not remain long in these posts. The Germans were invading Ukraine. Voroshilov remembered his comrades of the Red Guard in Lugansk. They were the men to turn the Germans out of the country and set the wheels of industry turning once more. Accordingly Voroshilov went back.

While the Germans were pouring through the Ukraine and the Baltic provinces, other powers were also surrounding Russia. Forsooth a League of Nations with a vengeance—a league against Bolshevism!

Independent Russia had shrunk to a mere circle of territory round Moscow and St. Petersburg. Starvation stared these cities in the face—the bread ration about this time was two ounces on alternate days.

Such was the grim situation Voroshilov had to explain to his comrades in Lugansk.

He had gone home in his political capacity to see that the principles of the Revolution were carried out. The task was extremely important, for there were almost no tried Bolsheviks who also had a knowledge of military technique, and consequently, the Lugansk workers insisted on the lead of their famous townsman who had won his spurs in the warfare of the sheets and barricades. Accordingly he took charge.

Early in 1919, Voroshilov had been acting as People's Commissar for the Interior of the Ukraine, commander of the military region of Kharkhov, and commander of the Fourteenth Army. In the summer, Denikin (the leader of the White Army) made his big push, captured Kharkhov and overran the Ukraine. In this the darkest hour of the Civil War, Voroshilov came into his own again.

*Soviet means council.

He was given the task of uniting all the scattered mounted units into the First Cavalry Corps, and a few weeks later, the First Cavalry Army of the Republic. By the last day of October, General Denikin was in full retreat. Moscow had been saved for the Bolsheviks.

With the Soviet Government now supreme in at least the main European Russian territories, Voroshilov must have looked forward, not, perhaps, to a rest but at least to a change of occupation.

He was still on the right side of forty, good looking, with blue eyes and chestnut hair, a lover of life and of culture in its broadest sense. Circumstances had made him primarily a soldier, a destroyer, but it was the type of destruction which may fairly be likened to the demolition of a slum.

He was by now married to a dancer named Catherine Davidovna. Actually, the life of a Communist like Voroshilov at this time was so indissolubly connected with the history of his country that there was little time for private life at all. Wife and friends were seen when possible but home-life was non-existent. He read in such moments as he could snatch from fighting, speaking and organising.

Now in the spring of 1920, when he imagined he had freed the Ukraine, a new peril threatened it. Wearily he swung himself into the saddle again. This time the threat came from Poland.

Voroshilov's whole political upbringing makes it impossible for him to think in terms of nationalism. If he hates Hitler, it is not because the Germans drew him out of Lugansk in 1918. His feelings towards the Polish masses, the Germans and Japanese masses are utterly different from those he entertains for the statesmen of those countries.

Voroshilov is no blood-thirsty militarist —he has seen too much of war in the front line, and his political philosophy has taught him the essential unity of mankind, irrespective of frontiers. But neither is he a pacifist. If an enemy attacks, that enemy must be resisted and beaten immediately and decisively.

When the Russo-Polish armistice was signed at Riga whereby Russia lost the territories she regained in 1939, his reputation had stood the test of that tragically unnecessary war as well as any man's. Ere the delegates had lifted their pens to sign the armistice, there was fighting again in the Ukraine and he was sent to serve there.

In March, 1921, he went as delegate to the Tenth Congress of the Communist Party. But ten days before this conference opened, a serious mutiny broke out among the garrison and sailors at Kronstadt, the naval base which commands the sea approach to Leningrad. Voroshilov had to lay aside, for a moment, his conference agenda and speaker's notes, and take to the sword again. Returning to the conference, he was for the first time elected to the Central Committee of the Communist Party. His political position was now thoroughly established.

Voroshilov's long period of unbroken active service was at last nearing its end. Later that year, there was a dispute with the Chinese Government over the Chinese

Eastern Railway. Voroshilov went east, over the Trans-Siberian, and saw service against the War Lords of Manchuria.

In the next few years, Voroshilov's position, both in the military sphere and in the inner political councils of the party, was strengthened steadily. In 1922, he held the military command of the North Caucasus, the scene of his final victory over Denikin. The little town of Voroshilovsk commemorates this period.

On the death of Lenin, early in 1924, he was promoted to the vital military command of the Moscow area. Late in the following year, Michael Frunze, the Minister of War, died. Voroshilov was appointed to his place, which he has occupied ever since. Almost immediately afterwards he was also elected to the Politbureau, the extremely powerful committee of ten men which thrashes out the main lines of Soviet policy.

Firmly entrenched in the Kremlin, Voroshilov set to work on a task dear to his heart—the creation of an efficient, educated fighting force. As Marshal and Minister, he enjoys a great advantage over his opposite number abroad, where usually the functions are exercised by two very different individuals.

Voroshilov has himself fought on almost every front where the Soviet forces are likely to operate in any future conflict—including the Far East. He has served in many capacities, ranging from the squad-leader of the old Lugansk days to the marshal of to-day. At the same time he is enough of a civilian to appreciate the full importance of the economic and industrial fields, of propaganda and of education. Most military experts agree with him in demanding a high standard of technical education for the modern soldier. But Voroshilov wants more than that. He demands political education, so that the men may know not only *how* to fight, but *why* it may be necessary to do so. Finally, he wants cultural education.

The other main achievement of Voroshilov is the building up of 'pure defence. Always an enthusiast for mechanisation, he has carried it to a high degree. It was under his command, too, that the now-famous mass-parachute-jump was evolved. Yet another development which has marked his period of office has been the setting up of two separate Far Eastern armies, entirely self-sufficient, and so independant of the Trans-Siberian Railway to bring them re-inforcements and supplies.

But Voroshilov's interests have never stopped short at military affairs. He shares with his friend Stalin a remarkable capacity for switching his attention to a fresh subject, grasping the essential facts and in a few brief words giving the expert subordinate lead he requires for action. Voroshilov took a deep personal interest in the expedition which flew to the North Pole and established the now immortal meteorological station on the ice-floe. Voroshilov has never lost his interest in agriculture. Quite lately, he has been taking a hand in film production.

There is no militarism in his make-up. Proud as he is of the immense fighting machine he has built up, he suffers from no ambition to try it out in the field of

action. He is all too conscious of the suffering which any war will bring to Europe, and the set-back it will inflict upon the peaceful progress of his country.

At the same time he faces the future with a confidence which other War Ministers may well envy. He knows that his new Red Armies have first class arms, equipment, education and morale. He knows too that his forces have the support of a nationalised industry working in complete harmony and under the same political direction—an industry in which profiteering and labour disputes are equally inconceivable.

His proclaimed policy is one of counter-attack. Voroshilov has long declared that any war against the Soviet Union will not be fought on Soviet territory. He knows too, that, terrible as the devastation of any war however short, will be, the Soviet Union will suffer less, and recover more rapidly, because of its vastness, than any other country.

Voroshilov is well aware that, war or no war, he may sometimes have to take over an even greater responsibility than he has at present. He may succeed to that political leadership which Lenin and Stalin have held successively.

Whatever happens, Voroshilov can be relied upon to remain loyal to the traditions of the Revolution, which he helped Lenin and Stalin to make and defend. He is not like them an original political thinker, but, with the Soviet Union now moving in a steady and orderly manner towards its ultimate goal of Communism, there is not the same need for its figurehead to be of Lenin's intellectual calibre.

Such in brief is the life-story of the famous general trying to defend with grim determination the great industrial city of Leningrad, sacred to the Russians by a thousand memories, and whatever the Gods have in store for the future, we can well rest assured that Voroshilov will not be untrue to his great past.

T. P. Ittoop.

COLLEGE CHRONICLE

June 1941.

1. The College re-opened after the Midsummer Vacation. Admissions to the Junior Classes commenced.

7—8. Retreat for the staff conducted by the Rev. L. W. Brown.

8. The United Service in the Chapel was taken by the Rev. L.W. Brown.

28. Review of the Senior B. A./B. Sc. classes was held.

July 1941.

1. The Rev. Gladstone Koppole, M. A., B. D., of the British and Foreign Bible Society, addressed the Christian students and staff at 9. 15 a.m. on "The Bible in the Modern World."

5. Review of the Senior Intermediate Class was held.

20. His Lordship the Rt. Rev. Yuhanon Mar Thimotheos of the Mar Thoma Syrian Church celebrated Qurbana in the Settlement Chapel and preached the sermon at the College Chapel service.

August 1941.

1. Mr. R. O. Hicks, formerly a member of the College Staff, arrived at 5 p. m. The Staff met him at Tea soon after his arrival.

3. Mr. R. O. Hicks addressed a special meeting of the S. C. F. at 11 a.m. and the Christian Staff at 3 p. m. He preached the sermon at the Chapel Service in the evening.

4. Mr. R. O. Hicks addressed the whole College at 9 a. m.

6. The annual Variety Entertainment under the auspices of the Social Service League was held from 7 to 10 p. m.

11. *Holiday* specially declared as a mark of respect to the memory of Dr. Rabindranath Tagore. A meeting of condolence was held in the College with Mr. A. Aravamudha Ayengar in the Chair.

16. The College Council met.

21. The First Terminal Examination commenced.

25. Mr. M. A. Chacko, B. A., a member of the College Council, passed away. A meeting of condolence under the auspices of the Malankara Syrian Church congregation was held on the 28th August, with Mr. A. M. Varki, M. A., B. L., in the Chair.

29. The College closed for Onam Vacation.

August 30 to September 15 (both days inclusive): Onam Vacation.

ATHLETIC NOTES

A team from the College went on tour during the Onam holidays for friendly matches with Colleges at Salem, Vaniyambadi and Madras. At Salem they had an easy win over the Salem College both in Football and Basket ball. They were defeated at Tambaram by the Christian College teams both in Basket Ball and Football, the score being 37-21, and 3-0 respectively. They played at Football with the Engineering College. The match ended in a draw. The Basket ball team had a match with the team of the Y. M. C. A. College of Physical Education and won by 40 to 25. In the Football match with the Presidency College, the Alwaye team defeated the latter by 5 goals to 1. On their way back they visited Vaniyambadi and played with the Islamia College.

Since the present term began we have had visits from the teams of the Coimbatore Government College and the Pachayappa's College. Coimbatore defeated us in Badminton and the Hockey match ended in a draw. The Football match with the Pachaiyappas ended in one goal all.

Under the auspices of the Travancore University the North Zone Inter Collegi-

ate Volley ball match was played in our grounds on Friday the 26th September, between the St. Berchman's College, Changanacherry and this College. We won the match by two straight sets (15-4 & 17-15).

RESULTS OF THE UNIVERSITY EXAMINATIONS
March-April 1941

B. A. Degree Examination

Whole Examination

Group i-a V. I. Abraham, with Second Class in Philosophy.
,, Rev. T. J. Mathai, Do
,, P. N. Sankaran Nair, with Second Class in Malayalam and Philosophy.
,, K. Oommen

Group ii-a T. Koshi, with Second Class in History.
M. S. Thomas, Do

Group ii-b A. Abraham.
R. Chandran Pillai.
M. E. Cheriyan, with First Class in Malayalam.
M. T. George, with Second Class in Economics.
K. G. Mathai.
S. Narayana Iyer.
A. K. Sudhakaran Nair, with Second Classs in Malayalam.
M. Thomas, with Second Class in Economics.
V. A. Varghese.
K. I. Varghese.

Part or parts only

Group ii-a V. A. Thomas Deacon—Parts i & ii.

Group ii-b K. A. Abraham —Parts ii & iii.
T. P. Hormise —Part ii.
V. J. Mathew —Part ii.

B. Sc. Degree Examination

Whole Examination

Group ii K. M. Anchery.
K. C. George.
K. J. George.
C. P. Kuriakose, with First Class in Mathematics.
C. V. Mathew.
K. Pathrose.
K. K. Rajan.

K. C. Thomas, with First Class in Mathematics.
C. C. Uthup, with Second Class in Mathematics.
V. V. Varkey.

Part or parts only

P. Divakaran Pillai, Parts ii & iii.
C. Sankaranarayana Iyer, Parts ii& iii.
Mathew Sarah, Parts ii & iii.

B. A. Degree Examination

Number appeared for the whole Examination : 18.

Number of complete passes	16 out of 18 :	i. e. 88·8 per cent.		
Number of passes in English	18 ,,	19 :	89·5	,,
,, Malayalam	20 ,,	20 :	100.	,,
,, Philosophy	4 ,,	4 :	100.	,,
,, History	2 ,,	3 :	67.	,,
,, Economics	11 ,,	11 :	100.	,,

B. Sc. Degree Examination

Number appeared for the whole Examination : 13

Number of complete passes	10 out of	13 i. e.	76·9	per cent.
Number of passes in English	10 ,,	13 ,,	76·9	,,
Do Malayalam	13 ,,	13 ,,	100.	,,
Do Mathematics	13 ,,	13 ,,	100.	,,

Intermediate Examination

Complete pass.

First Class

T. P. Abraham
C. T. Benjamin
P. T. George
M. P. Idicula
P. J. Jacob
V. M. Koruthu
V. S. Mani
O. A. Mathew
V. Paul
C. V. Thomas
T. J. Titus
M. Ammini
A. V. Thankamma
K. K. Chandrasenan
P. E. Paulose
P. S. Sivasankaran Nair
P. Narayanan Unni
C. M. Mathew
M. T. Varghese
K. C. Abraham
C. Chacko
C. I. Cheriyan
J. George
T. D. George
P. K. Jacob
G. Krishna Panicker
M. K. Narayana Pillai
N. Ravindranathan Nair
P. M. Sayed Mohammed
P. Somanathan
M. P. Thomas
T. S. Vijayan

Second Class

T. C. Abraham
B. Gopinathan
C. K. John
M. Neelakantan Nair
C. J. Philip
P. Pothen
E. V. Pylee
P. Sivasankara Menon
M. J. Alexander
K. T. Abraham
K. Gopinatha Pillai
A. S. Govinda Kartha
P. Prabhakaran Pillai.
L. C. Rama Varma

V. Mary
K. C. Chandy
K. C. Eapen
P. J. Geevarghese
K. V. John
V. M. Koruthu
K. K. Philip
T. V. Prabhakaran
P. G. Thomas
C. Varghese
K. C. Acca
K. Kamalakshi Amma
G. Santhakumari Thangachy
A. Thankamma

Number of Complete passes 60 out of 107 : *i. e.* 56 per cent

ഒരു നിശിത പ്രേമം

I

കാലമോ കള്ളക്കർക്കടകമാസം. അന്ന് കറുത്ത വാവുമായിരുന്നു. ഒരു ചെറിയ പനിയോടുകൂടെയാണ് തേവൻ അന്ന് തമ്പുരാന്റെ പടിക്കൽ പണിക്കു പോയതു്. ഒരു വിധത്തിൽ ഉച്ചവരെ ജോലി ചെയ്തു. ഉച്ചയ്ക്കു 'തമ്പുരാട്ടി' ദയാപുരസ്സരം കൊടുത്ത 'കഞ്ഞാളു'വും മോന്തി തേവൻ അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. 'തമ്പുരാൻ' പറഞ്ഞു. 'കള്ളപ്പനി എടുക്കാനാണ് ഭാവമെങ്കിൽ ഇന്ന് ഒരൊററ നെല്ലുപോലും വല്ലി (കൂലി) തരത്തില്ല.' തേവൻ പറഞ്ഞു 'എന്റെ തമ്പുരാനെ കിടാത്താനു വലിയ തലവേദനേം, പനിയുമാണേ.'' തമ്പുരാൻ ഗർജ്ജിച്ചു ''സുഖക്കേടുകാർക്കുള്ള 'ഡിസ്പെൻസറി' ഒന്നുമല്ല ഇതു്. ശുദ്ധമേ കള്ളം. എല്ലാവരും കള്ളപ്പനിക്കാരായിപ്പോയി.'' പിന്നെയും തമ്പുരാൻ വല്ലതും പറയുമായിരുന്നു. പക്ഷേ അങ്ങേവശത്ത് മാന്യന്മാരായ ചില 'വിസിറേറഴ്സ്'' വന്നതുകൊണ്ടു അവരെ 'വെൽക്കം' ചെയ്യാനായി അങ്ങോട്ടു തിരിച്ചു.

തേവന് ഒരു പുതിയ ബുദ്ധി ഉദിച്ചു. അവൻ വിചാരിച്ചു തമ്പുരാൻ ഒന്നേയുള്ളു. അതു മോളിരിക്കുന്ന 'ഒടേതമ്പുരാനാ'ണ് താനും എന്ന്.

നൈരാശ്യത്തോടും ദുഃഖത്തോടുംകൂടെ തേവൻ തന്റെ മാടത്തിലേക്കു തിരിച്ചു. തേവനും ഒരു പ്രേമഭാജനം ഉണ്ടായിരുന്നു. കാളി. കാളി അവന്റെ ഹൃദയമണിമാളികയിലെ കെടാവിളക്കാണ്. അവന്റെ പൂർണ്ണചന്ദ്രനാണ്. അവനു തുണ കാളിയും, കാളിക്കു തുണ തേവനും, രണ്ടുപേർക്കും തുണ ദൈവവും ആണു്. കാളിക്കു പൂർണ്ണഗർഭമായിരുന്നു.

അന്നും അവൾ കൂട നെയ്യിരുന്നു. തേവന് അന്നു കൂലി യാതൊന്നും കിട്ടിയില്ലെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അതുവരെ നടുവ് 'നിവർത്താ'നായി കീറപ്പായിൽ കിടന്നിരുന്ന അവൾ ഒന്നു എണിററു. കാളിയുടെ ആരാധനാമൂർത്തിക്കു പനിയാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ പരിഭ്രമിച്ചു. അവൾക്കു ശുശ്രൂഷാവിധി യാതൊന്നും വശമില്ലായിരുന്നു. പക്ഷെ പട്ടിണി ഇടരുതെന്നു മാത്രമറിയാം. അവൾ ഉടനെ കുടയും എടുത്തോണ്ടു മുററത്തിറങ്ങി. തേവൻ പറഞ്ഞു 'എടി കാളീ! നീ പോകണ്ട. ഒന്നു മയങ്ങി എണിററിട്ടു ഞാനതു വിററോണ്ടു വരാം.' കാളി പറഞ്ഞു. 'കാററും മഴയും വരുന്നുണ്ടു്. പനിയും മററും ഉള്ളപ്പോൾ കാററും മററും കൊണ്ടാൽ പിന്നെ ഈയുള്ളവൾ എന്തെടുക്കും. ഞാനാ കൊച്ചമ്മമാർ പാർക്കുന്നിടത്തു പോയി ഇതു വിററോണ്ടുവരാം.' തേവൻ പറഞ്ഞു. ''എന്റെ കാളി! നീ ഇവിടെ ഇരിക്ക്. ഞാൻ ഒന്നു ഉറങ്ങട്ടെ. ഉറങ്ങി എണീക്കുമ്പം എന്റെ ദെണ്ണം ഒക്കെ പമ്പ കടക്കയില്ലേ. നീ എന്നാ പറേണേ. നിനക്കീമാസം പോരെങ്കിൽ പത്തുമല്ലേ. ഇതാദ്യത്തേതുമല്ലേ. വഴിക്കെങ്ങാനും വച്ചു്… ……………….'

തേവൻ പറഞ്ഞതു് നേരാണല്ലോ എന്ന് കാളിക്കു തോന്നി. അവൾ അകത്തു കയറി ഇരുന്നു. ഒരു കൂറയും പുതച്ചു തേവൻ ആ തിണ്ണയിൽ അങ്ങു കിടന്നു ഒന്നുറങ്ങി.

മയക്കം കഴിഞ്ഞു എണിററപ്പോൾ കാളിക്കു പ്രസവവേദനയാരംഭിച്ചിരിക്കുന്നതായി തേവൻ കണ്ടു. എന്തു ചെയ്യണമെന്നു തേവനു നിശ്ചയമില്ല. പ്രസവം കഴിഞ്ഞാൽ പട്ടിണി ഇടരുതു്. മൂന്നുനേരവും വയറു നിറയെ ചോറുതന്നെ കൊടുക്കണമെന്നു അവനും അറിയാം.

II

തേവൻ ഓടി, തമ്പുരാട്ടിയുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു. അവൻ പറഞ്ഞു. ''തമ്പുരാട്ടി രക്ഷിക്കണമേ. കാളിപ്പുലക്കള്ളിക്കു തെണ്ണം തുടങ്ങി. ഒരുത്തരും കൂട്ടിനില്ല. ഒരു തരി അരിപോലും ഇരിപ്പില്ല.'' ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രരോദനം കേട്ട ഉടനെ തമ്പുരാട്ടി കല്പിച്ചു. ''ഹാ! കാളിക്കു തെണ്ണം തുടങ്ങിയെങ്കിൽ ഞാനെ

ന്നു വേണം. ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടാണോ. ഇനി കൂട്ടിനു ഞാൻ വരാം. പിന്നെ ഏതു പെണ്ണാടി, പ്രസവത്തിനു ഒന്നും കരുതാതെയിരിക്കുന്നതു. ഇന്നു കാര്യസ്ഥൻ ഇവിടെ ഇല്ല. നാളെ വാ. വല്ലതും തരാം. ഇനി നീ വേഗം അവളുടെ അടുക്കലോട്ടു പോകൂ.”

അവിടെ നിന്നതുമൂലം യാതൊരു ഫലവുമില്ലെന്നു തേവനു മനസ്സിലായി. അവൻ അവിടെനിന്നും ഓടി. കരുണാമസൃണമായ തമ്പുരാട്ടിയുടെ വാക്കുകൾ ഒട്ടുംതന്നെ അവനെ സമാധാനപ്പെടുത്തിയില്ല. ഒരു ദിവസത്തെ കൂലിയിൽ മിച്ചം വയ്ക്കുവാൻ ഒന്നുംതന്നെയില്ല. പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് സമ്പാദിക്കേണ്ടതു എന്നവനു അറിയാൻ മേലാ.

തേവൻ മാടത്തിൽ ചെന്നു. അവിടെ കാളി ഊർദ്ധ്വശ്വാസം വലിക്കുകയായിരുന്നു എങ്കിലും തേവനു മനസ്സിലായില്ല, കുറെ നാഴികകൾക്കകം കാളി തന്നെ വിട്ടുപിരിയുമെന്നതു്. ഒരു പൊട്ടച്ചട്ടിയിൽ കുറെ ശുദ്ധജലം പകർന്നു കരുണയോടുകൂടെ അവൻ കാളിക്കു കൊടുത്തു. പിന്നെയും ഓർത്തു കഞ്ഞി വച്ചില്ലെങ്കിൽ കാര്യം കുഴപ്പത്തിലാകുമല്ലോ എന്നു്. ആ കുടയും എടുത്തോണ്ടു അവൻ ഒരു നട.

III

ആ കൊച്ചമ്മമാർ താമസിക്കുന്ന കെട്ടിടത്തിന്റെ മുമ്പിൽ തേവൻ കുടയുമായി നില്ക്കുന്നു. ഒരു യുവതി വിളിച്ചു ചോദിച്ചു. ‘എടോ, ആ കുടയ്ക്കെന്തോന്നാ വില?’ തേവൻ ആറണ പറഞ്ഞു. അതു തന്നെ വളരെ താണ ഒരു വിലയായിരുന്നു. ചൂരൽ കുട. ആറണ വില ഒട്ടും തന്നെ കൂടുതലല്ലായിരുന്നു. ആ സുകുമാരാംഗി പറഞ്ഞു. ‘ആറണ! അതുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു ചെറിയ ‘ററിൻ’ പൌഡർ വാങ്ങാമല്ലോ’ എന്നു്.

സാധു! തേവൻ. അവനു പൌഡർ എന്താണെന്നറിയാൻ മേലാ. എന്തിനാണെന്നും അറിയാൻ മേലാ. ആ യുവതി അറിയുന്നില്ല. നശ്വരമായ സൌന്ദര്യപോഷണത്തിനു കൊള്ളിക്കാം എന്നു താൻ ഓർക്കുന്ന ഒരു ‘ററിൻ പൌഡർ’ കൊണ്ടു അനശ്വരമായ ഒരു ആത്മസൌന്ദര്യത്തെ വളർത്താൻ സാധിക്കും എന്ന തത്വം.

മഴയുടെ ആരംഭം കണ്ടുതുടങ്ങി. അതിന്റെ മുൻകുറിയായ കാററു വീശിത്തുടങ്ങി. തേവൻ കാളിയെപ്പററി ഓർത്തു. അറിയാതെ തന്നെ ഒന്നുരണ്ടു ചുടുനീർകണങ്ങൾ ആ നേത്രങ്ങളിൽനിന്നും നിലംപതിച്ചു. ആരെങ്കിലും കുട എടുക്കുമെന്നുള്ള പ്രത്യാശയോടെ അവൻ അവിടെത്തന്നെ നിന്നു. ഒരു യുവതി പറഞ്ഞു. ‘മൂന്നണയ്ക്കാണെങ്കിൽ ഞാനാ കുട എടുക്കാം. പക്ഷെ നീ അവിടെ കൊച്ചുകൂടെ ‘പെയിററു’ ചെയ്യണം. ഞാനീ ‘കാനററ്സ്’ ഒന്നു കളിച്ചോട്ടെ. അവൻ ആ കൊച്ചമ്മ കുട മൂന്നണയ്ക്കു വാങ്ങിക്കും എന്നു മാത്രം മനസ്സിലായി.

മഴ കുറെശ്ശെ ചാറിത്തുടങ്ങി. രണ്ടു തവണ പോവാനായി അവൻ എണീററു. പക്ഷെ കാളിയുടെ കാര്യം ഓർത്തപ്പോൾ അവൻ അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. കൊച്ചമ്മ കളി കഴിഞ്ഞു വന്നു്, കുട കയ്യിലെടുത്തു. ഉടനെ വേറൊരു കൊച്ചമ്മ പറഞ്ഞു. എന്റെ സിസ്റ്റർ ആ കുട വാങ്ങിക്കണ്ട. അതത്ര നല്ലതല്ല. പിന്നെ ‘ലാസ്റ്റ്” ചെയ്യുമെന്നും തോന്നുന്നില്ല. ഇതിലും നല്ലതു ഇനിയും കൊണ്ടുവരും. ഈദൃശങ്ങളായ ഭാഷണങ്ങൾ മുറയ്ക്കു നടന്നു. Prayer–നു് ഉള്ള Bell അടിച്ചു. അവരും കുട അവിടെ വച്ചു് ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു ഓടിപ്പോയി. അവരുടെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുള്ള ശുഷ്കാന്തി കണ്ടു ഒരു ഗൌളി തെക്കേ മൂലയിൽ ഇരുന്നു ഒന്നു ചിലച്ചു.

പൊട്ടിത്തകർന്ന ഒരു ഹൃദയവുമായി തേവൻ തിരിച്ചു. അവന്റെ ചുററും അന്ധകാരമായിരുന്നു. ‘തുള്ളിക്കു് ഒരു കുടം’ വീതം മഴ പെയ്യുന്നുണ്ടു്. വഴിയരികിൽ സാധുവായ ഒരു വിധവ പാർത്തിരുന്നു. തേവൻ പറഞ്ഞു. “കാളിക്കു സുഖമില്ല. തമ്പുരാനെ വിചാരിച്ചു ഒരുപിടി അരി തരണേ. ഈ കുട ഇവിടെ ഇരുന്നോട്ടെ.” സാധു വിധവ. ഒരു പഴയ കലത്തിൽനിന്നും തുത്തുവാരി ഉരി അരിയോളം അവനു കൊടുത്തു. അവൾ പറഞ്ഞു. ‘തേവാ നീ വേഗം പോ. നേരം ഇരുട്ടിയല്ലോ. വെളുത്താൽ ഞാൻ വരാം.’ ആ സാധു സ്ത്രീ മാത്രം അവളുടെ ഹൃദയം തുറന്നു അവനോടു സഹതപിച്ചു.

കഷ്ടം! തേവൻ തന്റെ പ്രേയസിയെ കണ്ടു. അവൾ നിശ്ചേഷ്ടയായി കിടക്കുന്നു. സമീപത്തിൽ ഒരു രക്തക്കട്ടശ്ശിശുവും. അവൻ വളരെ സാവധാനത്തിൽ തന്റെ കാളിയെ മൂന്നുനാലു വിളിച്ചു. ഒരു സമാധാനവും ഇല്ല. ആ ശിശു കയ്യും കാലും തല്ലിക്കരയുന്നുണ്ടു്. തേവനു മനസ്സിലായി കാളി ത

ന്നെ എന്നേക്കുമായി വിട്ടുപോയി എന്ന്. ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢനായി അവൻ, കാളിയുടെ മുഖത്തേക്കു കുറെ സമയം നോക്കിനിന്നു. അവൻ നിരാശയിലാണ്ടു. വിണ്ണിലേക്കു നോക്കി ഭയങ്കരമായ വിധത്തിൽ ഒന്നു ചിരിച്ചു. അതിന്റെ പ്രതിധ്വനി എന്നവണ്ണം മേഘം ഒന്നു ഗർജ്ജിച്ചു. മഴ ശക്തിയായി പെയ്യുന്നുണ്ട്. മാടത്തിന്റെ മേൽപ്പുര കാററു പറപ്പിച്ചു. പ്രകൃതിദേവി കാളിയുടെ മൃതശരീരത്തെ ശുദ്ധിയാക്കി...............

IV

പത്തു നാഴികയ്ക്കുമേൽ ഇരുട്ടായിരിക്കുന്നു. എല്ലാ ജീവികളും താന്താങ്ങളുടെ വാസസ്ഥലത്തെ അഭയം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. മരണപ്പിശാചിന്റെ ഘോരാട്ടഹാസംപോലെ ഇടയ്ക്കിടെ ഇടിവെട്ടുന്നുണ്ട്. ഇരുട്ടോ, കണ്ണിൽ കുത്തിയാൽ അറിയാൻ വഹിയാത്ത വിധത്തിൽ. ഏതോ ഒരു ഭയങ്കരമായ സംഭവം നടക്കാൻ പോകുന്ന മട്ട് അന്തരീക്ഷം അത്യന്തം ഭയാനകമായിരുന്നു. ഏകാകിയായി, ആ സമയത്ത് ഒരു മനുഷ്യൻ ഒരു കെട്ടുമായി, പുഴയെ ലക്ഷ്യമാക്കി നടക്കുന്നു. അയാൾ പരിതസ്ഥിതികളെ സകലവും മറന്നതായി തോന്നുന്നു. തന്റെ കയ്യിലിരിക്കുന്ന ശിശുവിനെ മഴയിൽനിന്നും രക്ഷിക്കണം എന്ന ഒരു ഉദ്ദേശം അയാൾക്കില്ലതന്നെ. പുഴയുടെ അടുക്കൽ അയാൾ എത്തി. പുഴയാകട്ടെ കലങ്ങിമറിഞ്ഞ്, തെളിഞ്ഞു പുളഞ്ഞു പോകുന്നു. അടുത്തു സംഭവിക്കാനിരിക്കുന്ന ഭയങ്കര സംഭവത്തിനു സാക്ഷി നില്ക്കാനുള്ള മടി നിമിത്തമായിരിക്കാം, നഭോമണ്ഡലം അന്നു കാർമേഘത്താൽ മൂടിയിരിക്കുന്നത്. പ്രകൃതിദേവി ഹൃദയം പൊട്ടിക്കരയുന്നു. അവസാനമായി ആ മനുഷ്യൻ കുഞ്ഞിനെ ഒന്നു ചുംബിച്ചു. സർവ്വവും പിന്നീടു നിശ്ശബ്ദം...............

V

പിറ്റെ ദിവസത്തെ 'ധ്വനി'യിൽ "ഒരു മനുഷ്യന്റെയും ശിശുവിന്റെയും മൃതശരീരം ഒരുമിച്ചു പുഴയിൽക്കൂടെ ഒഴുകിപ്പോകുന്നതു കണ്ടു" എന്ന വാർത്ത തേവന്റെ കൊച്ചമ്മമാർ വായിച്ചു.

അവർ അറിഞ്ഞില്ല അവൻ കാളിയെ എങ്ങനെ വിചാരിച്ചു എന്ന്. അവന്റെ ഹൃദയദീപമായിരുന്നു അവൾ. അവന്റെ ജീവിതത്തിൽ പൂഞ്ചന്ദ്രിക പരത്തുന്ന പൂർണ്ണചന്ദ്രനായിരുന്നു അവൾ. അവൾ ഇല്ലാത്ത ജീവിതം അവനു ഒരിക്കലും സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. പണത്തിന്റെ പൂച്ഛോ, പൌഡറിന്റെ മിനുക്കോ ഒന്നുമല്ലായിരുന്നു അവനെ ആകർഷിച്ചത്. പ്രേമം എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം അവനറിയാൻ മേലായിരുന്നു. പക്ഷെ എന്തോ ഒന്ന്, അത് അവനെ കാളിയുമായി ബന്ധിച്ചിരുന്നു. കാളിയെ കൂടാതെ ജീവിക്കാൻ അവനു സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. കാളിയുടെ സ്ഥാനത്തു വേറൊരാളെ സ്വീകരിക്കാനും അവനു സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. അവൻ അവൾക്കായി മാത്രമായിരുന്നു ജീവിച്ചിരുന്നത്. അവൾ മരിച്ചപ്പോൾ അവനും മരിച്ചു. സ്വർഗ്ഗസ്ഥമായ അവന്റെ ആത്മാവ് ഭൂമിയിൽ തന്റെ മൃതശരീരം കണ്ടു അനുകമ്പ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന കപടവേദാന്തികളെ നോക്കി പുഞ്ചിരി തൂകുന്നുണ്ടാവാം!!

MISS C. MATHEW
II. U. C.

സോമൻ

(ബാലകൃഷ്ണൻനായർ, അത്രൂർ)

I.

ആംഗലഭാഷാ വധൂടിയണിയിച്ചു
തുംഗബിരുദ വരണപ്പൂമാലകൾ!
കീർത്തിയാം പൂന്തയ്യൽത്തെന്നൽക്കുളിർമയിൽ—
ചേർത്തു പരാഗം ബഹുമതി മുകുകൾ!!
മോദമിയന്നു വിദേശ കലാലയ-
വേദിയിൽനിന്നുമിറങ്ങിയപ്പൂരുഷൻ.
ഭാസുരജീവിത വാനിലുദിച്ചു തൻ
ഭാഗ്യാതിരേകത്തിൻ പൊന്നണിത്താരകൾ!
നാഗരികത്വ-വെളിച്ചവുമേന്തി,യുൾ—
നാട്ടിലണഞ്ഞു, സദനത്തിലേയ്ക്കുടൻ,
തൻപുത്രൻ 'സോമൻ' വരുന്നതു കാൺകവേ
സമ്പുഷ്ടമോദാൽ തുടിച്ചു കവിളുമായ്,
ഭാമിനി 'രാഗിണി' നിന്നുപോയങ്ങിനെ
തൂമലർ മുററത്തു നിർന്നിമേഷാക്ഷിയായ്!
ആ മാതൃചിത്തത്തിനുണ്ടു വിടുർത്തുവാ-
നായിരം നൂതന വാർത്തപ്പൂമൊട്ടുകൾ!

ആനന്ദക്കോളിലാപാരിധി തുകയായ്
തൂനവും പുഞ്ചിരി വെൺനുരച്ചാർത്തുകൾ !!
ചൂളമിട്ടാഹ്ളാദമുന്തില ചിത്തരായ്
ചൂഴവും കൂടി ചില കൊച്ചുകുട്ടികൾ. [ല-
നാണം കുണുങ്ങിത്തൻ കൺകോണിനാൽ ചി
നാടൻപെണ്ണുങ്ങളൊളിയമ്പയയ്ക്കയായ് !!

II.

പ്രാണവയസ്യരോതിട്ടമപ്പുമാൻ,
ഹ്രണകലാലയ മാഹാത്മ്യമൊക്കെയും !
കുഗ്രാമവാസികളാകുമവർക്കേതും
സുഗ്രാഹ്യമല്ലാത്ത തത്വങ്ങളൊക്കെയും !
മാനവലോക നവ പരിഷ്ക്കാരവും
മാനനീയങ്ങളാം ശാസ്ത്രാഭിവൃദ്ധിയും
നാഗരികത്വ വിശേഷ ഗുണങ്ങളും !
നാനാകലകൾ തൻ പൂർണ്ണ വളർച്ചയും !
ശക്തിയായ് വാദിക്കമമ്മയോടാ സുതൻ !
'യുക്തിക്ക ചേർന്നതല്ലീശ്വരവിശ്വാസം.
ചിന്തിച്ചുനോക്കുകിലെല്ലാമതങ്ങളു-
മന്ധവിശ്വാസത്തിൻ മാറാല മാലകൾ !
ചാർവ്വാകസൂക്തികളാദരണീയങ്ങൾ
സർവ്വദാ മിന്നുന്ന തത്വമാണിക്യങ്ങൾ' !!
ആ വന്ദ്യമാതാവിൻ ദൈവവിശ്വാസമാ-
മാപഗ വററില, നാസ്തിക്യഗ്രീഷ്മത്തിൽ !
കൂരിരുൾച്ചേരുപോയ്, പ്രാചിതൻ പൂന്തുകിൽ
നേരിയ തൂവെള്ള വീശുന്ന വേളയിൽ,
നീരാടിത്തൻചുരുൾക്കുന്തലഴിച്ചിട്ടു
നിട്ടററ ചേലയുടുത്തു, വിശുദ്ധയായ്,
കോമളഗാത്രിയാൾ തോഴിമാരൊന്നിച്ചു
കോവിലിൽപ്പോയിത്തൊഴുതിടും നിത്യവും !
കാണാം കൈക്കുമ്പിളിൽച്ചേന്നയ്യോം പൊൽ
(പ്പൂക്കൾ ;
ശോണിമ, മാന്തളിർ പ്പൂങ്കവിൾക്കൂമ്പിലും !
മിന്നിത്തിളങ്ങിടും വാരൊളി നെററിമേ-
ലുന്നിദ്ര ഭക്തി തൻ ചന്ദന മുദ്രകൾ !!

III.

കാലകല്ലോലിനി തന്നിലൂടേ ചില-
ലോലദിനങ്ങൾ തിരതല്ലിയോടിപ്പോയ് !
'രാഗിണിദേവി'തന്നാരോഗ്യചന്ദ്രിക.
രോഗക്കരിങ്കാർ മുകിലിനാൽ ഗ്രസ്തമായ്.
നൂനം കണ്ണീർക്കണം കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിടാ-
മാനന്ദപ്പൂന്തേൻ തുളുമ്പും ചഷകങ്ങൾ !!
അശ്രുകലുഷമാം നേത്രവുമായ് മാതൃ-
ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുകയാണാക്കുമാരകൻ
ശുഷ്കമക്കൈക്കൊള്ളിയിൽനിന്നും കാൽക്ഷണനാൽ
തിക്കനെല്ലാമെരിഞ്ഞു പൊലിഞ്ഞുപോയ് !
പാരം വിളറിത്തണുത്തു തന്നംഗവെൺ-
ചാരം ശേഷിച്ചു ചലനരഹിതമായ്.
'അമ്മേ, ചതിച്ചിതോ ദൈവമേ,' യെന്നോ
(തി-
യമ്മകൻ മാതാവിൻ ദേഹത്തിൽ വീണു പോ
(യ് !
നീളെ നനഞ്ഞിതാ രോദന നീർച്ചാലിൽ
നീരാവരാവിൻ കരിമ്പടംപോലുമേ !!

സ്മാരകം

"പാപ്പച്ചാ, വിടു, വിടു" ആ മുഗ്ദ്ധബാലിക അയാളുടെ പിടലിയിൽനിന്നു കുതറി ഒഴിഞ്ഞു മാറുന്നതിനു ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"അയ്യേ! എന്റെ മേരിക്കുട്ടി! ഇതാ നോക്കു, ഞാൻ നിന്റെ പണ്ടത്തെ പാപ്പച്ചൻതന്നെയല്ലേ." അവളുടെ കോമളകരവല്ലികളിൽനിന്നു പിടിവിടാതെ, ഒരു ചെറുചിരിയോടുകൂടി അയാൾ നിന്നു.

"അല്ല, അല്ല. നമ്മൾ ഇപ്പോഴും കൊച്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളാണോ ? വല്ലോരും കണ്ടാൽ—"

"എന്നാൽ—? എന്നാലെന്താണ് ?"

"വേണ്ട പാപ്പച്ചാ; ആളുകൾ വെറുതെ ചീത്ത പറയും. എന്നെ വിട്ടേക്കു."

"എന്തിന് ?"

അവൾക്ക് ഉത്തരമില്ല. അവൾ കിഴ്പ്പോട്ടും നോക്കി മിണ്ടാതെ നിന്നു. "അയ്യോ! അതാ ആരാണ്ടു വരുന്നു" അയാളുടെ കയ്യിൽ നിന്നു പിടഞ്ഞു മാറി, അവൾ വീട്ടിനുള്ളിലേക്ക് ഓടി മറഞ്ഞു.

അവൾ പോയ വഴിയേ, അയാൾ സ്വല്പനേരം നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു..............

ഹാ! കാലം എങ്ങനെ മറിഞ്ഞു മറിഞ്ഞു പോകുന്നു! പത്തു കൊല്ലം മുമ്പു! നിഷ്ക്കളങ്ക ഹൃദയരായി, അന്യോന്യം കൈമേൽ കൈയും പിടിച്ചു തുള്ളിച്ചാടിക്കളിച്ചുനടന്നിരുന്ന ആ കൊച്ചുകുട്ടികൾ! ഇന്നോ നവയൌവ

നവും വന്നു നാൾതോറും വളരുന്ന യുവതീയുവാക്കന്മാരാണ്!

നറുമണം പരത്തും പൂക്കളിറുത്ത്, കരളലിയുംവണ്ണം പാടിത്തകർത്ത്, കുളിരിളം തൈത്തെന്നലിൽ പുളകംകൊള്ളുന്ന എത്ര പുലർവേളകളാണ്, അവർ തെരുതെരെ ഭൂതകാലത്തിലേക്കു തള്ളിവിട്ടത്! ചൂടേറും നട്ടുച്ചവെയിലിൽ, തേനോലും മധുഫലം പൊഴിയും തേന്മാവിൻചുവട്ടിൽ, ഉരുണ്ടുവീണും, പിരണ്ടോടിയും, കഥപറഞ്ഞും എത്ര ദിവസങ്ങൾ അവർ കഴിച്ചു! കനകകരം തൂകി, പകലറുതിയിൽ ചേർന്ന പകലവന്റെ പുഞ്ചിരിപ്പൂ ഉച്ചെമ്പരുത്തിമലർ മാലകൾ ചാർത്തി, ആ കൊച്ചുമാടത്തിൻ ചുവട്ടിൽ, എത്ര സായാഹ്നവേളകളിൽ അവർ കഞ്ഞിയും കറിയുംവച്ചു കളിച്ചു!

ആ സംഭവങ്ങളെല്ലാം അയാളുടെ ഉള്ളിൽകൂടി നിമേഷമാത്രേണ പാഞ്ഞുപോയി! അതേ, ചലച്ചിത്രത്തിലെന്നപോലെ, ഹാ! പടുവികൃതിയായ പ്രകൃതി! ഒന്നുകൂടി പുറകോട്ടു തിരിഞ്ഞു നടന്നിരുന്നെങ്കിൽ! അയാൾ പലതും ആശിച്ചു. ചിന്തിച്ചു. അതോർത്താനന്ദിച്ചു.

*   *   *

കുലമഹിമ! ധനമഹിമ! ഇവ രണ്ടും ഒരുപോലെ മേളിക്കുന്ന വല്യവീട്ടിലെ സന്താനമാണ് ഫിലിപ്പ്. മേരിക്കുട്ടിയോ? അവരുടെ ദയാലേശത്താൽ മാത്രം കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന ഒരു ദരിദ്രകുടുംബത്തിലെ അംഗം! അവളുടെ അമ്മ, വല്യവീട്ടിലെ വേലക്കാരിയാണ്. അപ്പനോ? അവിടുത്തെ വേലക്കാരനും!

കുട്ടിക്കാലങ്ങളിൽ മേരിക്കുട്ടിയും ഫിലിപ്പും ഒരുമിച്ചു കളിച്ചു വളർന്നവരാണ്. സ്ഥാനവും മാനവും പിഞ്ചുഹൃദയങ്ങളിൽ ഉൾക്കൊള്ളുകയില്ല. അവിടം പരിശുദ്ധതയുടെ പ്രതിഫലനമാണ്.

മേരിക്കുട്ടി! അവൾ, പത്തും അഞ്ചുംപയസ്സു ചേർന്ന്, യൌവനത്തിന്റെ മണിമഞ്ചത്തിൽ ചാഞ്ചാടിക്കളിക്കാൻ തുടങ്ങുന്ന ഒരു കൊച്ചു പഞ്ചവർണ്ണക്കിളി! അവൾ ദരിദ്രകന്യകയാണ്. അല്ല, സമ്പന്നയാണ്. പണക്കൊഴുപ്പിലല്ല. അഴകൊത്തൊഴുകും മേനിക്കൊഴുപ്പിൽ! മികച്ച നൈസർഗ്ഗികസൌന്ദര്യം അവൾക്കു തികച്ചും കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അതിൽ കൃത്രിമത്തിന്റെ ലാഞ്ഛനപോലുമില്ല.

ചുരുണ്ടുനീണ്ടിരുണ്ട കേശഭാരം, കറുത്തിരുണ്ടു നീണ്ടിടംപെട്ട കടമിഴി.........എന്തിന്? സർവ്വാംഗം സൌന്ദര്യസാരം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഒരു മോഹനിയാണവൾ!

പട്ടിൽ പൊതിഞ്ഞ്; പൌഡർ പൂശി; കാഞ്ചനാഭരണങ്ങൾ ചാർത്തി, ചിലർ വൈരൂപ്യം മറയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിക്കും. എന്നാൽ—, കീറിത്തുടങ്ങി മുട്ടോളമെത്തുന്ന ഒരു കച്ചമുണ്ടും; കീറിയതെങ്കിലും, മാറുമറയ്ക്കാനുതകുന്ന ഒരു ചട്ട, ഇത്രമാത്രംകൊണ്ടുപോലും അവളുടെ സൌന്ദര്യകാന്തി വർദ്ധിച്ചതേയുള്ളു.

ആ ഗ്രാമത്തിലെ മുത്തശ്ശിമാർക്ക് അവളെ വലിയ കാര്യമാണ്. അവർ ചിലപ്പോൾ അവളെ "കന്യാമറിയം" എന്നു വിളിക്കും. യുവരസികന്മാർക്ക് അവളെ കാണുന്നതു് ? നയനോത്സവമാണ്.

അവളുടെ കൂട്ടുകാരികൾക്ക് അവളോട് അല്പം വിരോധമാണ്. അല്ല, അസൂയ. അവളുടെ പകുതി സൌന്ദര്യംപോലും അവർക്കില്ല. അവർ എത്ര നല്ല വേഷത്തിൽ പള്ളിയിൽ ചെന്നാലും— എല്ലാവരും നോക്കുന്നതു മേരിക്കുട്ടിയുടെ മുഖത്താണ്! അസൂയ തോന്നുന്നതു കുറ്റമാണോ?

അസൂയ! അതൊരു മഹാരോഗമാണ്. അധികവും ബാധിക്കുന്നതു പെണ്ണുങ്ങളെയാണ്. അസൂയയും പരദൂഷണവും ഇല്ലാത്ത പെണ്ണുങ്ങളില്ലെന്നു ഞാൻ പറയും.

അസൂയയ്ക്കും കഷണ്ടിക്കും മരുന്നില്ലെന്നു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ട്. പഴഞ്ചൊല്ലിൽ പതിരുണ്ടോ? എന്നാൽ, ഇന്നത്തെ വൈദ്യശാസ്ത്രവിശാരദന്മാർ കഷണ്ടിക്കു മരുന്നു കണ്ടുപിടിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അതിന്റെ ഫലം? ഓ, അതു് ഉപയോഗിച്ചവർക്കേ അറിയാവൂ. ആവൂ! അസൂയയ്ക്കുകൂടി ആരെങ്കിലും ഒരു മരുന്നു കണ്ടുപിടിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ—!!

അവളുടെ ഈ എളിയ നിലയും, എതിരുകുറയും അതിരുകവിയും അഴകൊഴുകും രൂപവിലാസവും കണ്ട്, ചിലർ പറയും "അയ്യോ! അവൾ പൊറുക്കാൻ പോന്നവളല്ല." വാസ്തവം! നല്ലതു ലോകത്തിൽ നീണ്ടു നിൽക്കുമോ?

അഥവാ? പ്രകൃതിക്ക് ഒരു വികൃതി, അല്ല, രഹസ്യം ഉണ്ട്. പരിമളധോരണി നാലുപാടും പരക്കുന്ന മോഹനപുഷ്പങ്ങൾ ഒരു ഘോരവനാന്തരത്തിൽ ഉണ്ടാകും. അവിടെ

തന്നെ നിന്ന് അവ വാടിക്കരിഞ്ഞു മണ്ണടിഞ്ഞു ചേരും!……………………

പാപ്പച്ചൻ, നവീനപരിഷ്ക്കാരിയായ ഒരു യുവാവ്. എന്തുകൊണ്ടും സൌഭാഗ്യസമ്പൂർണ്ണൻ. വയസ്സ് ഇരുപതു കഴിഞ്ഞതേയുള്ളു. ഇപ്പോൾ ജൂനിയർ ബി. എ-ക്കു വായിക്കുകയാണ്.

പണക്കാരായ ചില മാതാപിതാക്കന്മാർ പാപ്പച്ചനിൽ കണ്ണുവച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്തിന്? പ്രായംതികഞ്ഞ പുത്രികൾക്കായി. സഹപാഠിനികളായ ചില 'രസിക തരുണി'കളും പാപ്പച്ചനിൽ കണ്ണെറിയാറുണ്ട്. ബി. എ-ക്കു ജയിച്ചാൽ നാലായിരം കൊടുക്കാമെന്നു വേറെ ചിലർ മുട്ടുന്നു!

എന്നാൽ, പാപ്പച്ചൻ ഇതേവരെ ലേലം സ്ഥിരപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. അയാളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരും വാക്കൊന്നും കൊടുത്തിട്ടില്ല…

അയാൾ മദ്ധ്യവേനലൊഴിവിനു വീട്ടിൽ വന്നിട്ടു കുറച്ചു ദിവസമായി. കൂട്ടുകാരിൽനിന്നും പിരിഞ്ഞതുകൊണ്ടു രണ്ടുമൂന്നു ദിവസം നിരുന്മേഷനായി കാണപ്പെട്ടു. എങ്കിലും ബാല്യകാല സഖിയായ മേരിക്കുട്ടിയുടെ സാഹചര്യം അയാളെ കൂടുതൽ ഉന്മേഷചിത്തനാക്കി.

വിശ്രമവേളകളിലെല്ലാം അയാൾ അവളുടെ വീട്ടിൽ ചെല്ലും. എന്നാൽ—പാപ്പച്ചനെക്കണ്ടാൽ മേരിക്കുട്ടി വല്ല മുക്കിലും മൂലയിലും പതുങ്ങി ഒതുങ്ങി ഒളിക്കും. അതേ, അവൾക്കു വലിയ നാണമാണ്. അല്ല, ഭയം. അതുമല്ല, ഒരു……ഒരു …എന്തോ അവൾക്കു തന്നെ ഒന്നും അറിയാൻ പാടില്ല. പാപ്പച്ചൻ അവിടെനിന്നു പോകുമ്പോൾ—? അവൾ കതകിനു മറവിൽക്കൂടി ഒളിഞ്ഞുനോക്കും. പോയിക്കഴിഞ്ഞാൽ വല്ലായ്മയാണ്. നേരെ ചെല്ലാൻ മടിയുമാണ്.

* * *

പെൺകുട്ടികൾക്കു പ്രായമായാൽ—? അമ്മയ്ക്കു് ആധിയാണ്; അപ്പന്റെ സ്വൈരക്കേടാണ്; ബന്ധുജനങ്ങൾക്കു വിചാരമാണ്; വീട്ടിലോ? നിത്യവും വഴക്കാണ്.

ഒരുപക്ഷെ—ഇതു പണക്കാരെ ബാധിക്കയില്ലായിരിക്കാം. പാവപ്പെട്ടവരുടെ സ്ഥിതിയാണ്.

പകൽസമയം മുഴുവൻ ജോലിയെടുത്തു തളർന്ന ഭർത്താവ്, രാത്രിയിൽ സ്വല്പം വല്ലതും കഴിക്കാൻ ചെന്നിരിക്കുമ്പോൾ ഭാര്യ തുടങ്ങും:—"പിന്നെ, പെണ്ണിനെ ഇങ്ങനെ വച്ചോണ്ടിരുന്നാൽ മതിയോ? മൂത്തു നരച്ചു പോവൂല്ലേ? പിന്നെ ആരു വരാനാ? വേണ്ടപ്പം വേണ്ടതു ചെയ്തില്ലെങ്കി—"

എന്തിന്? ഭാര്യയും ഭർത്താവും 'അതും ഇതും' പറയും. വഴക്കു മൂക്കും. അപ്പോൾ ഭർത്താവു വേണ്ടതു ചെയ്യും. ഭാര്യയുടെ 'കരണക്കുററി'യും ഭർത്താവിന്റെ കൈയുമായി ഒരു കൂടിക്കാഴ്ച നടത്തും…………അയ്യോ! പെണ്ണുങ്ങൾക്ക്, ഇങ്ങനെ ആണുങ്ങളെ വഴക്കുകൂട്ടിക്കാൻ എന്തു സാമർത്ഥ്യമാണെന്നോ! ഇതെല്ലാം കണ്ടും കേട്ടും നില്ക്കുന്ന ആ സാധു പെൺകുട്ടി! അവളുടെ മനസ്സ് അപ്പോൾ ആധിപിടിച്ച് ഉരുകുന്നുണ്ടായിരിക്കും.

പ്രത്യേകിച്ചു സ്ത്രീധനമേർപ്പാടുള്ള സമുദായങ്ങളിൽ—! ഹാ! മാതാപിതാക്കന്മാർക്ക് ഇതുപോലെ വേറൊരു ദുരിതം ഉണ്ടാകാനില്ല. ഒരുപക്ഷേ, പെണ്ണു പിറക്കരുതെന്നുകൂടി അവർ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നില്ലെന്ന് ആരറിഞ്ഞു? കഷ്ടം! സമുദായത്തിന്റെ ഈ ദുരാചാരത്താൽ എരിപൊരിക്കൊള്ളുന്ന സാധുക്കളുടെ മനോവേദന കാണുവാൻ മററുള്ളവർക്കു കണ്ണില്ലേ?! നിതാന്തനരകവേദനയ്ക്കടിമപ്പെടുന്ന നിസ്സഹായകളായ കന്യകകളുടെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ കാണുവാൻ അവർക്കു കഴിയുകയില്ലെന്നോ!……..

മേരിക്കുട്ടിയുടെ വീട്ടിലും ഇങ്ങനെയുള്ള സംഭവങ്ങൾ അപൂർവ്വമല്ല. അപ്പനും അമ്മയും കുശുകുശുക്കുന്നതു് അവൾ കേൾക്കാറുണ്ട്. കശപിശ കൂടുന്നതു കാണാറുണ്ട്. അതെല്ലാം എന്തിനാണെന്ന് അവൾക്കറിയാം. അപ്പോഴെല്ലാം—? ഇററിററു വീഴാൻതുടങ്ങുന്ന കണ്ണീർകണങ്ങൾ അവൾ ആരും കാണാതെ തുടച്ചുകളയും.

മേരിക്കുട്ടി അവളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ഏക സന്താനമാണ്. അവളുടെ സന്തോഷം മാത്രമാണ് അവരുടെ സന്തോഷം. അവളെ അനുരൂപനായ ഒരു വരനോടുകൂടി കാണുവാൻ അവർക്ക് അതിരററ ആശയുണ്ട്. അതിനുവേണ്ടി ആ സാധു പിതാവ് അളവററു ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശ്രമിക്കുന്നുമുണ്ട്.

ചുട്ടെരിയുന്ന നട്ടുച്ചവെയിലത്തുപോലും—! അയാൾ പട്ടിണി കിടന്നു പണിയെടുക്കും. എന്തിന്? പണമുണ്ടാക്കാൻ! സ്ത്രീധനം കൊടുക്കാൻ!! മകളെ കല്യാണം കഴിച്ചു കൊടുക്കാൻ! അവളുടെ സന്തോഷം കാ

ണാൻ !!.........മനമെരിഞ്ഞും വയറു പൊരിഞ്ഞും അയാൾ ഇങ്ങനെ കുറച്ചു സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒരു നൂറിന്റെ വക !

തന്റെ നിലയ്ക്കൊത്ത പല ആലോചനകളും അയാൾ കൊണ്ടുവരും. അതനുസരിച്ചു് അവർ പെണ്ണുകാണുവാൻ വരുകയും ചെയ്യും. എല്ലാവർക്കും പെണ്ണിനെ ഇഷ്ടപ്പെടും. പക്ഷേ—പണത്തുകയോടടുക്കുമ്പോൾ— ? അവർ നെററി ചുളിച്ചു് അകലെ മാറും. ആലോചനയും അലസിപ്പോകും. കഷ്ടം! എത്ര ആലോചന അങ്ങനെ ആകാശത്തിൽ അടിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു !

ഹാ ! സമുദായത്തിന്റെ ക്രൂരകല്പന ! സ്ത്രീധനപ്പിശാചിന്റെ പേക്കൂത്തു് !! മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ അതിരററ ആധി ! കന്യകാജനങ്ങളുടെ കണ്ണീർപൊഴിക്കൽ !! സമുദായാഭിമാനികൾ എന്നു സ്വയം അഭിമാനിക്കുന്നവർ ഇതു് അറിയുന്നുണ്ടോ ?

ഉയന്നു പെരുകി നിരാശയാൽ ആ സാധു പിതാവു ചിലപ്പോൾ പറയും "വല്ലെടത്തും പോയി തൊലെഞ്ഞെങ്കി—എന്റെ കത്താവേ."

എടോ ! സാധു മനുഷ്യാ, എന്തിനു കത്താവിനെ വിളിക്കുന്നു ? ഇന്നത്തെ ലോകത്തെപ്പററി തനിക്കെന്തറിയാം ? കത്താവിനാൽ അരുളിച്ചെയ്യപ്പെട്ട ലോകമല്ലിതു് !

പണത്തിന്റെ മിനുമിനുപ്പു കാണാൻ മാത്രം അവക്കു കണ്ണുണ്ടു്. കിലുകിലുക്കം കേൾക്കാൻ മാത്രം കാതുണ്ടു്. ഇവ കണ്ടും കേട്ടും അനുഭവിക്കാൻ മാത്രം കരളുമുണ്ടു്. അല്ലാതെ മറെറാന്നിനും അവക്കു്, കണ്ണില്ല ! കാതില്ല !! കരളില്ല !!!

സ്ത്രീധനം ! സമുദായാഭിമാനികൾ—സംസ്കൃതചിത്തരായ ചെറുപ്പക്കാർ—ഇനിയും ഈ ദുരാചാരത്തെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുവച്ചു പരിലാളിക്കുന്നുവെങ്കിൽ—! ഹാ !!

* * *

എരിഞ്ഞു കത്തിയിരുന്ന പകലവന്റെ കനകബിംബം, മാനത്തുനിന്നും തളന്നടന്നു്, പടിഞ്ഞാറെക്കടലിന്റെ അടിത്തട്ടിലേക്കു വീണു താണു.

ആ സമയം, മേരിക്കുട്ടി തന്റെ ചെററപ്പുരയുടെ വരാന്തയിൽ എന്തോ തുന്നിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവളുടെ അപ്പൻ ഇതേ വരെ വേല കേറി വന്നിട്ടില്ല. അമ്മ യജമാനവീട്ടിലുമാണു്.

അതാ ! അവളുടെ പുറകിൽക്കൂടി ഒരു തരുണൻ പതുങ്ങിപ്പതുങ്ങി വരുന്നു. അവൾ അതു് അറിയുന്നില്ല. അയാൾ അടുത്തുചെന്നു്, അവളുടെ കരിങ്കുവളമിഴികളെ ഇരുകൈകൾകൊണ്ടും പൊത്തിപ്പിടിച്ചു.

"അയ്യോ ! അയ്യോ !"-ഒരു അമന്ന പരിഭ്രമസ്വരത്തിൽ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു് അവൾ അവിടെനിന്നു പിടച്ചെഴുന്നേററു.

"ഹാ ! ഹാ !! മേരിക്കുട്ടി പേടിച്ചുപോയി ഇല്ലേ ?" പാപ്പച്ചൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

അവൾ മുഖം വീർപ്പിച്ചു നിന്നു.

"മേരിക്കുട്ടി, നീ എന്നോടു പിണക്കമാണോ ?"

"ഞാനോ ? എന്തിനാ പാപ്പച്ചാ ഞാൻ പിണങ്ങണെ." കൈയിലിരുന്ന സൂചിയും നൂലും ചട്ടയിൽ കുത്തിപ്പിടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് അവൾ പറഞ്ഞു.

"അതല്ലേ ഞാനും ചോദിക്കുന്നതു്."

"പാപ്പച്ചനു ചുമ്മാ ഓരോന്നു പറയാം."

"ഞാൻ വെറുതേ പറയുന്നതാണോ? പിന്നെ നീയെന്തിനാണു്, ഞാൻ വരുമ്പോൾ ഓടിക്കളയുന്നതു്."

"പാപ്പച്ചൻ വല്യ ആളായില്ലേ ?"

"അതുകൊണ്ടു്—? നമ്മൾ ഒരുമിച്ചു കളിച്ചു വളന്നവരല്ലേ ?" അയാൾ, അവളോടു സ്വല്പംകൂടി അടുത്തുനിന്നു.

"അതൊക്കെ അതേ. പക്ഷേൽ, പാപ്പച്ചന്റെ നിലയെന്തു്, ഈ പിച്ചപ്പെണ്ണിന്റെ—"

"ഛേ ! നിലയും വിലയും മനുഷ്യൻ ഉണ്ടാക്കുന്നതു മാത്രമല്ലേ; മേരിക്കുട്ടി. ഇന്നത്തെ കുബേരൻ ? നാളത്തെ ദരിദ്രൻ !"

"എന്തിനാ ഇതൊക്കെ പറേണെ. എനിക്ക പാപ്പച്ചനുമായി പെരുമാറാൻ യാതൊരു ഗൊണോമില്ല. വല്ലവരും കേട്ടേച്ചാൽ—"

"അതുകൊണ്ടാണോ, എന്നെക്കണ്ടാൽ ഓടിക്കളയുന്നതു്."

തീച്ചയായും അല്ല. അതാ ! അവളുടെ ചന്തമേറിയ കണ്ണുകളിൽ ഒരു ലജ്ജാഭാവം സ്ഫുരിക്കുന്നു. അവൾക്കു വേറെ എന്തോ പറയണമെന്നു് ആഗ്രഹമുണ്ടു്. എന്നാൽ അതിനു

ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. അയാളുടെ മുഖത്തു നോക്കി നില്ക്കുക മാത്രം ചെയ്തു.

"മേരിക്കുട്ടി, ഞാൻ ഒരു കൂട്ടം ചോദിച്ചാൽ സത്യം പറയാമോ?"

"എന്തോന്നാ, പറയരുതോ."

"നിന്റെ അപ്പൻ, ഏതാണ്ടു കല്യാണക്കാര്യം ഇന്നു പറയുന്നതു കേട്ടല്ലോ. അതെന്താണ്?"

അവൾ ഒന്നു നടുങ്ങി. തൊണ്ട വരണ്ടു. ഭൂമി പിളർന്ന്, ഒന്നാകെ, അടിയിലേക്ക് ആണ്ടുപോകുന്നുവോ എന്ന് അവൾക്കു തോന്നി.

"ഓ, ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായി. പുതുപ്പെണ്ണാകാൻ പോകുകയാണ്. അതുകൊണ്ടാണല്ലേ നാണം." ഒരു ചെറിയ മങ്ങൽ അയാളുടെ മുഖത്തു വ്യാപിച്ചതു് അവൾ കണ്ടില്ലായിരിക്കാം.

ചുഴിഞ്ഞു ചുഴിഞ്ഞു കയറുന്ന ഒരു വേദന—മൂർച്ചയേറിയ ഒരു കത്തി ഉള്ളിൽ കുത്തിയിറക്കിയതുപോലെ—അവൾക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടു. മനസ്സിൽ കെട്ടിനിറുത്തിയിരിക്കുന്ന ആശയെല്ലാം ഇനിയെങ്കിലും പുറത്തു വിടണമെന്ന് അവൾ ആഗ്രഹിച്ചു. എന്നാൽ അവൾ തളർന്നു വിവശയായതേയുള്ളു.

"പറ—പാപ്പച്ചാ, ഞാ—ഞാൻ പോണു." അവൾ അപ്പുറത്തേക്കു പോകുന്നതിനു തിരിഞ്ഞു. കണ്ണിൽ കെട്ടിപ്പെരുകിയ ബാഷ്പബിന്ദുക്കളെ അയാൾ കാണാതെ തുടച്ചുകളഞ്ഞു.

"നില്ക്കൂ, മേരിക്കുട്ടി; ഞാൻ നിനക്ക് ഒരു കൂട്ടം കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്." അയാൾ, അവളെ പിടിച്ചുനിറുത്തി. പോക്കററിൽനിന്നും ഒരു ജോടി മുക്കുവള വെളിയിൽ എടുത്തു.

"കൈകൾ കാണിക്കൂ; ഞാൻ ഇടിക്കാം." അയാൾ പറഞ്ഞു.

അവൾ മടിച്ചു. ഇവ തന്റെ കല്യാണത്തിനുള്ള സമ്മാനമാണോ? അവൾ സംശയിച്ചു. പേടിച്ചു. "എന്താ, വേണ്ടേ?"

അവൾ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. അനങ്ങിയില്ല. ക്ഷീണമുഖിയായി അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. പാപ്പച്ചൻ അവളുടെ കൈകൾ പിടിച്ചു മുമ്പോട്ടു നീട്ടി. അവൾ വിസമ്മതിച്ചില്ല. പക്ഷേ, ആ കോമളശരീരം ഒന്നു കോൾമയിർക്കൊണ്ടു. ആ പാണിതല്ലജങ്ങളിൽ അയാൾ സാവധാനം വളകൾ ഇട്ടു. എന്നിട്ട്—? ഓ! സാരമില്ല. യുവചാപല്യം മാത്രം. ആ കരപല്ലവങ്ങൾ ഒന്നു മന്ദമായി ചുംബിക്കുവാൻ—അല്ലാ! അതാ! അവൾ കൈ വിടുവിച്ച് ഓടിക്കളഞ്ഞു.

* * *

അന്നു മേരിക്കുട്ടിയുടെ അപ്പൻ, വേല കേറി നേരത്തേ വീട്ടിൽ വന്നു. അയാളുടെ മുഖത്തു സന്തോഷത്തിന്റെ ഒരു ചെറിയ ഛായ കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നു.

"എടീ ഏലിയാമ്മേ!" അയാൾ തന്റെ ഭാര്യയെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. "പിന്നേ, കാര്യം ഏതാണ്ടൊക്കെയായി. നമ്മുടെ ചെറിയകാലായി തൊമ്മൻകുഞ്ഞേ, തൊമ്മൻകുഞ്ഞ് നൂററമ്പതിനു തമ്മതിച്ചു. ഓ, പിന്നെ ഇത്രേണ്ടു തടിമുഴപ്പുണ്ടെന്നുവച്ചാ. വേറൊരുത്തൻ വേണ്ടേ. പെണ്ണുങ്ങു വരുന്നുപോണു. ഇതു തന്നെ മതി. എന്റെ കർത്താവേ!......"

ആ 'കർത്താവേ!' എന്ന വിളി നൂറു നൂറു ആശ്വാസസമാധാനങ്ങൾ ലയിച്ചു ചേർന്നതാണ്.

അടുക്കളയിൽനിന്നു മേരിക്കുട്ടി ഇതെല്ലാം കേട്ടു. വ്യക്തമായിക്കേട്ടു. "ചെറിയകാലായി തൊമ്മൻകുഞ്ഞ്." അവൾ അയാളെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. കറുത്തിരുണ്ട ഒരു തടിയൻ. വായിൽ കൊള്ളാതെ പുറത്തേക്കു തള്ളിനില്ക്കുന്ന രണ്ടുമൂന്നു പല്ലുകൾ. ഇടുങ്ങി ചെറിയ കണ്ണുകൾ. ആ രൂപം! അവൾ വ്യക്തമായി മനസ്സിൽ കണ്ടു.

അവൾ പേടിച്ചു വിറച്ചു. അടുപ്പിൽ കത്തുന്ന തരത്തിൽ ഒരു തീയ് അവളുടെ ഉള്ളിലും കത്തിത്തുടങ്ങി.

ഹേ! നിർദ്ദയനായ മനുഷ്യാ! തന്റെ ഓമനസ്സന്താനത്തിന്റെ ഭാവിസുഖത്തെയാണോ താൻ ആശിക്കുന്നത്? അവളുടെ ആനന്ദമാണോ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്? എന്നാൽ—ഇതിനേക്കാൾ ഭേദം—? ആ സാധു പെൺകുട്ടിയെ ബലികഴിക്കുകയാണ്!

കഷ്ടം! എന്തിന് അയാളെ കുററപ്പെടുത്തുന്നു? സമുദായത്തിന്റെ ക്രൂരനിയമം!.......

സുന്ദരമായ ഒരു ഭാവിയിലേക്കു മേരിക്കുട്ടി പലപ്പോഴും സഞ്ചാരിചെയ്യാറുണ്ട്. എങ്ങനെ? ആശയാകുന്ന ചെറുവിമാനത്തിൽ കയറി. എന്നാൽ, നിരാശയാകുന്ന ആ നെടുനീണ്ട കൊടുങ്കാററ്—? അവളെ അടിച്ചുപാറിച്ചു വീഴ്ത്തി. ദൂരെ ദൂരെ ഒരു പാഴ്മണൽക്കാട്ടിൽ കൊണ്ടുചെന്നു തള്ളി. കത്തിയെരിയുന്ന അവിടുത്തെ ചുടുകാററ് അവൾ

നിറിപ്പിടഞ്ഞു. എന്നാൽ, ഒരു രക്ഷാമാർഗ്ഗം അവൾ കണ്ടു! മരണം മധുരമെന്ന് അവൾ കരുതി!!

* * *

അർദ്ധരാത്രിയുടെ നടനരംഗം. ചിന്നിച്ചിന്നി പൊടിക്കുന്ന ചാററുമഴ. കുളിർമയേറുന്ന ഒരു ചെറുകാററു മന്ദമായി വീശുന്നു. ചിത്രകാരന്റെ തൂലികാചലനംകൊണ്ടെന്നപോലെ, കറുകറുത്ത മേഘശകലങ്ങൾ നീലാകാശത്തിൽ അങ്ങിങ്ങു പററിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. അനന്തകോടി താരഗണങ്ങൾ, നിദ്രാധീനരെന്നോണം മിന്നി മിന്നിത്തിളങ്ങുന്നു.

മേരിക്കുട്ടി ഉറക്കറവിട്ടു മന്ദം വെളിയിലിറങ്ങി. അവളുടെ കണ്ണുകൾ വീങ്ങിയിരുന്നു. മുഖം മ്ലാനതയുടെ ഇരിപ്പിടമായിരുന്നു. കണ്ണീർപ്രവാഹത്തിന്റെ പാടുകൾ, ആ മൃദുലകവിൾത്തടങ്ങളിൽ വ്യക്തമായിക്കാണ്മാനുണ്ട്. അഴിഞ്ഞുലഞ്ഞ മോഹനക്കുന്തൽ പാറിപ്പറന്നു കിടക്കുന്നു.

അവൾ അടുത്തുള്ള കിണററിൻകരയിലേക്കു സാവധാനം നടന്നു ചെന്നു. എന്തു്?! ഈ അർദ്ധരാത്രി സമയത്തു് അവൾ പോകുന്നതു തിച്ചയായും വെള്ളംകോരുവാനല്ല.

അവൾ കിണററിന്റെ കരയിൽ ചെന്നിരുന്നു. കൈയിൽ കിടന്ന വളകൾ രണ്ടും ഊരിയെടുത്തു. ആ പവിഴാധരങ്ങളിൽ ചേർത്തു വികാരപൂർണ്ണയായി ഒന്നു ചുംബിച്ചു. ബാഷ്പബിന്ദുക്കളാകുന്ന വെൺമുത്തുകൾ അവയിൽ ധാരാളം ചേർത്തു. അവ താഴെവച്ചു. കണ്ണീർത്തുള്ളികൾ തുടച്ചുകളഞ്ഞു.

അവൾ കിണററിനുള്ളിലേക്കു് ഉററുനോക്കി. പൂനിലാവേററു പാൽക്കുഴമ്പുപോലെ തിളങ്ങുന്ന നിർമ്മലജലം കണ്ടു് ഒന്നു മന്ദഹസിച്ചു. കവിൾത്തടങ്ങൾ തുടിച്ചു. ഹാ! അതു് അണയാൻപോകുന്ന ദീപത്തിന്റെ പ്രകാശപ്രചുരിമ തന്നെയോ? നിറി നീറിക്കത്തുന്ന നിരാശത്തള്ളലിനാൽ അവൾ നെടുതായി നിശ്വസിച്ചു. എന്തോ സാവധാനം മന്ത്രിച്ചു. കരപല്ലവങ്ങൾ മാറോടു ചേർത്തു കൂപ്പി മിഴികൾ അടച്ചു.

ഒരു ഭയാനകത്വം! ലോകം നിശ്ശബ്ദമായി! വാനിൽനിന്നു താരകണങ്ങൾ കണ്ണുതുറിച്ചുനോക്കി! ആകാശവീഥിയിൽ പാറിക്കളിച്ചിരുന്ന വെള്ളിവലാഹകകൾ നിശ്ചലമായി! ശീതകിരണൻ കാർമേഘത്തിനിടയിൽ കൂടി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി!

മേരിക്കുട്ടി! അയ്യോ! സാഹസം!! അവിവേകം!!! ഹാ! അവൾ കിണററിലേക്കു കുതിച്ചുചാടി!!........അവളുടെ അന്ത്യമായ നിരാശകൾ, ചില വൻകുമിളകളായി വെള്ളത്തിനു മീതെ പൊങ്ങിവന്നു!..................

നക്ഷത്രക്കൂട്ടങ്ങൾ കണ്ണുകൾ ചിമ്മിയടച്ചു. കാർനിരകൾ കണ്ണീർപൊഴിച്ചു. മന്ദാനിലൻ ദീർഘമായി നിശ്വസിച്ചു. അമ്പിളിക്കല, മാനത്തുനിന്നു മേഘമാലയിലേക്കിടിഞ്ഞുവീണു. ഒരു കൊള്ളിമീൻ മിന്നി മറഞ്ഞു.

* * *

അതാ! ആ ശവക്കോട്ടയുടെ തെക്കുപടിഞ്ഞാറെ മൂലയിൽ ഒരു ചെറിയ ശവകുടീരമുണ്ടു്. അതു് ഒരു ദരിദ്രകന്യകയുടെ ശവകുടീരമാണു്. ഒരു പുണ്യസ്ഥലമാണു്! സ്ത്രീധനപ്പിശാചിനോടു പടവെട്ടി, കരുണാനിധിയായ കന്യാപുത്രന്റെ തിരുഹൃദയത്തിൽ ലയിച്ചുചേർന്ന ഒരു നിത്യകന്യകയുടെ പരിശുദ്ധാത്മാവു സുഖസുഷുപ്തികൊള്ളുന്ന ഒരു പുണ്യസ്ഥലം!

വിവാഹമംഗളകർമ്മത്തിന്റെ ആദിചടങ്ങായി, മനസ്സുചോദിക്കുവാൻ വരുന്ന യുവതീയുവാക്കന്മാരുടെ പുറകെ തിമിർത്തഹങ്കരിച്ചു വരുന്ന സ്ത്രീധനപ്പിശാചു് ഈ ശവകുടീരം കാണുമ്പോൾ—? ദൈവപുത്രനെ കണ്ട പിശാചിനെപ്പോലെ, പേടിച്ചോളിച്ചു് ഓടി മറയും! എവിടെനിന്നോ പരിപാവനസ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു ശുദ്ധപ്രഭ അവിടെ വീശിച്ചോരിയും.

ആ ശവകുടീരത്തിന്റെ വെൺതളക്കല്ലിൽ ആരോ ഒരാൾ ചെങ്കല്ലുകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരുന്നു. അതു വായിച്ചുനോക്കി പലരും കണ്ണീർ പൊഴിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

"സമുദായത്തിന്റെ ക്രൂരനിയമങ്ങളിൽനിന്നും നിസ്സഹായകളും സാധുക്കളും ആയ പെൺകുട്ടികൾക്കു രക്ഷ നേടുവാൻ ഒരു മാർഗ്ഗമുണ്ടു്. അവൾ അതു് അനുകരിച്ചു!

ദാരിദ്ര്യം മാത്രമാകുന്ന സ്ത്രീധനവും കന്യകാത്വം മാത്രമാകുന്ന അലങ്കാരവുമുള്ള പെൺകുട്ടികൾക്കു് ഒരു യഥാർത്ഥകാമുകൻ ഉണ്ടു്. അവൾ അയാളെ അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞു!

അയാൾ സ്ത്രീധനം ചോദിക്കുന്നില്ല. സമ്പത്തിനെ ആദരിക്കുന്നില്ല, സൌന്ദര്യം സാരമാക്കുന്നില്ല!

അയാൾ ചിരംജീവിയാണ്. അയാളുടെ സ്നേഹത്തിനു് ഒരിക്കലും കുറവുവരുകയില്ല!

സമുദായനിയമങ്ങൾ അയാളെ ബാധിക്കുന്നില്ല. അയാൾ ആരെയും പേടിക്കുന്നില്ല! ഒരു ധീരവനിതയായി, അവൾ ആ കാമുകനെ അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞു. അഭയം നേടി!

ഇഹലോകത്തിലെ നിത്യ നരകത്തിൽനിന്നു അവൾ രക്ഷ നേടി. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തു സ്ഥാനം പിടിച്ചു.

ആ നിത്യകന്യകയുടെ നിർമ്മലാത്മാവിനു നിരാമയൻ നിതാന്തശാന്തി നല്കട്ടെ!''

* * *

മൂവന്തിയും എരിഞ്ഞിറങ്ങി. കൂരിരുളും കേറിത്തുടങ്ങി. അതാ! ആ ശവകുടീരത്തിൽ ഒരു മെഴുകുതിരിവിളക്ക മങ്ങി മങ്ങി കത്തുന്നു. അതിനടുത്തു കൂപ്പുകൈകളോടുകൂടി ഒരു യുവാവും നില്ക്കുന്നുണ്ട്. അതു് ആരായിരിക്കാം?............................

രണ്ടു മുക്കവള! പാപ്പച്ചന്റെ പെട്ടിക്കകത്തു് ഇപ്പോഴും ഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു! അതെന്തിനാണു്?

"സ്മാരകം"..............

K. R. Nair,
Vadayar.

"ഭാവനയിൽ"

ആ വനസീമയിൽ പോകാൻ—കൊച്ചു
പൂവുകളൊത്തുലസിപ്പാൻ,
പാവനസ്നേഹം വഹിപ്പാൻ—സൗഖ്യ
കോവിലിൽ ദീപം കൊളുത്താൻ,
ജീവിതപ്പൂന്തേൻ സ്വദിക്കാൻ—പക്ഷേ
ഭാവന തന്നിൽ ലയിക്കാൻ,
എന്മനം പൊങ്ങിക്കുതിച്ചു—ഒരു
പൊന്മലർ വാടി രചിച്ചു.

പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടോടും—നല്ല
കാട്ടാറിൽ മുങ്ങിക്കുളിക്കാം.
മഞ്ഞക്കിളികളുതിക്കും—സ്വച്ഛ
മഞ്ജുളഗീതം ശ്രവിക്കാം.
പൂവനവാടിക തന്നിൽ—കള
കോകില കാകളി കേൾക്കാം
പച്ചപ്പുൽപ്പട്ടു വിരിപ്പിൽ—ചെന്നു
സ്വേച്ഛാനുകൂലമിരിക്കാം.

ആട്ടുകളോടിടകൂടി—ചില
ആട്ടിടയന്മാർ ഗമിക്കും.
കാനന നിർഝരീതീരം—ഒരു
ആനന്ദത്തെന്നലിൽ മുങ്ങും.
ഗാനനിലീനനായ് ഞാനും—അപ്പോൾ
'മീന'യെ നോക്കിയിരിക്കും.
ഭാവന തന്നിലെൻ മീന—മന്ദം
ഭാവുകമാല്യവുമേന്തി
ദ്യോവിൽ നിന്നങ്ങു ഗമിക്കും—തന്റെ
ജീവേശസന്നിധി പൂകാൻ
മംഗളഗാനങ്ങൾ പാടി—ഒരു
സംഗീതദേവതയായി,
വന്നവൾ താഴത്തിറങ്ങും—വേഗം
വന്ദിച്ചു മാതലി പോകും.
ചില്ലിവില്ലൊന്നു വളച്ചെൻ—പ്രേമ
വല്ലിക നോക്കുമെൻ നേരേ!
ഭാവുകമാല്യമണിയി—ച്ചെന്റെ
ഭാവി റോസാപ്പൂ ചിരിക്കും !!!
സ്വച്ഛസൗഖ്യപ്രദമാകും—നിത്യ
നിർവ്വാണപ്രാപ്തരാം ഞങ്ങൾ !!

V. K. Ramakrishnan,
Class I.

അന്ത്യദർശനം

തന്റെ പ്രേമാരാധകനും, ഹൃദയനാഥനുമായ രാജശേഖരനുമായുള്ള വിവാഹം അടുത്തു തന്നെ തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചു നടത്തുവാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്ന വിവരം തെളിപ്പെടുത്തുന്ന കത്തു പിംഗളയ്ക്ക് അവളുടെ മാതാവിൽനിന്നു ലഭിച്ചു. ഉടൻതന്നെ അവൾ തന്റെ സഹപാഠിയും, ഹോസ്റ്റൽ സഹവാസിയും, ആത്മസുഹൃത്തുമായ റോസ്സിനെ സമീപിച്ചു സന്തോഷവർത്തമാനം അറിയിച്ചു. എന്നാൽ അപ്രതീക്ഷിതമായ മ്ലാനതയാണ് ആഹ്ളാദഭരിതയായ പിംഗള, റോസ്സിന്റെ മുഖത്തു ദർശിച്ചത്.

"പ്രിയപ്പെട്ട റോസ്സേ! നീ എന്താണ് എന്നോടുകൂടി സന്തോഷിക്കാത്തത്? നിന്റെ മൌനം എന്നിൽ പല സംശയങ്ങളെയും ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു തുറന്നു പറയുന്നതിൽ ക്ഷമിക്കണം" എന്നു പിംഗള പറഞ്ഞു.

"എന്റെ പിംഗളേ!!" റോസ്സമ്മ മറുപടി പറഞ്ഞു, "നിന്നെപ്പോലെ തന്നെ എനിക്കുമുണ്ടായിരുന്ന ഹൃദയാരാധകൻ മറെറാരു ഭാഗ്യവതിയായ തരുണീരത്നത്തെ വിവാഹം കഴിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതായി എനിക്കിന്നറിവുകിട്ടിയിരിക്കുന്നു. നിന്നോട് ഈ സങ്കടവർത്തമാനം എങ്ങനെ പറയേണ്ടു എന്നു ചിന്തിച്ചു വ്യാകുലപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് നിന്റെ ആഗമനം. ഞാൻ എങ്ങിനെ സന്തോഷം പ്രദർശിപ്പിക്കും. എങ്കിലും നിനക്കുവേണ്ടി ഞാൻ സന്തോഷം അഭിനയിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാം. നീയെങ്കിലും സന്തോഷിക്കുക."

"അയ്യോ!" പിംഗള തൊണ്ട ഇടറിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു, "സുരേന്ദ്രൻ വിവാഹം കഴിക്കുന്നുവോ? ഹാ! ആ ഭാഗ്യവതി എന്റെ റോസ്സല്ലാതെ മററാരാണ്? എന്റെ റോസ്സമ്മേ, ഞാൻ നിന്നോടു മുമ്പു പറഞ്ഞതു നീ ഓക്കുന്നുണ്ടോ? 'Look before you leap' എന്നു നിന്നോട് എത്ര പ്രാവശ്യം ഞാൻ ഉണദോഷിച്ചു? നീ അന്നു ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. ഇപ്പോൾ പഠിച്ചു. ലോകം ഇപ്രകാരമാണ്. ലോകത്തിൽ ശാശ്വതമായി ഒന്നുംതന്നെയില്ല..............."

റോസ്സമ്മ കണ്ണുനീരോടെ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു, "എടീ, പൂർവ്വകഥാകഥനംകൊണ്ട് എന്നെ വേദനിപ്പിക്കാതിരിക്കൂ. നിന്റെ അഭീഷ്ടസിദ്ധിയിൽ ഞാൻ അസൂയാലുവാകുന്നു. ഇനി ഞാൻ ഒരു സ്വതന്ത്രജീവിതം നയിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അവിവാഹിതയായി, സുരേന്ദ്രനെപററിയുള്ള മധുരസ്മരണയിൽ ഞാൻ എന്റെ ജീവിതം കഴിക്കും. എനിക്കു നിന്നോടൊരപേക്ഷയുണ്ട്. നിന്റെ ആദ്യത്തെ കുട്ടിയെ ആണാണെങ്കിൽ സുരേന്ദ്രൻ എന്നും, പെണ്ണാണെങ്കിൽ റോസ്സ് എന്നും നാമകരണം ചെയ്യണം. എനിക്കു ക്ഷീണം തോന്നുന്നു. ഞാൻ പോയി ഉറങ്ങട്ടെ."

*　　*　　*　　*

ഗണ്യമായ തറവാട്ടുസ്വത്തുക്കളൊന്നുംതന്നെയില്ലാത്ത സുരേന്ദ്രൻ, വിവാഹാനന്തരം വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ അശ്രദ്ധ പ്രദർശിപ്പിച്ചുവന്നത് അയാളുടെ നിർഭാഗ്യമെന്നേ പറയേണ്ടു. അയാളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം പ്രശംസാർഹമായ പരീക്ഷായോഗ്യതകളൊന്നും കൂടാതെ അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നു.

കാലം കുറേ കഴിഞ്ഞു. അല്പമായുണ്ടായിരുന്ന സ്വത്തുക്കളെല്ലാം ജീവിതസന്ധാരണത്തിനു സുരേന്ദ്രൻ ചെലവാക്കി. മിക്കവാറും ദാരിദ്ര്യസ്ഥിതിയിലെത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം രോഗശയ്യയെ പ്രാപിക്കയും ചെയ്തു. തന്നെ ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുന്ന തന്റെ ഭാര്യ, ശാരദ, സമീപത്തുള്ള ധനവാന്മാരുടെ ഗൃഹങ്ങളിൽ ചെന്നു ചില്ലറ ജോലികൾ ചെയ്തു കിട്ടിവന്ന തുച്ഛമായ പ്രതിഫലംകൊണ്ടു സുരേന്ദ്രനെ ചികിത്സിക്കയും, വീട്ടുകാര്യങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തുവന്നു. തൽഫലമായി സുരേന്ദ്രൻ രോഗവിമുക്തനായെങ്കിലും ജോലി ചെയ്യുന്നതിനു തക്ക ആരോഗ്യം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു ശാരദ തന്നെ വീട്ടുഭാരം കയ്യേല്ക്കേണ്ടിവന്നു. അവളുടെ സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യത്തെ അയൽവാസികളെല്ലാം പ്രശംസിക്കുകയും, അവൾക്കു മുടങ്ങാതെ ജോലികൾ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു.

*　　*　　*　　*

ഇതിനിടയിൽ റോസ്സു, ഉയന്ന നിലയിൽ

എം. ബി. ബി. എസ്സ്. പാസ്സായിക്കഴിഞ്ഞു. ഗവര്‍മ്മെന്റ്സര്‍വ്വീസ്സില്‍ ലേഡിഡോക്ടരായി നിയമിക്കപ്പെട്ട മിസ്സ് റോസ്സമ്മ ദീനാനുകമ്പകൊണ്ടും, ചികിത്സാസാമര്‍ത്ഥ്യംകൊണ്ടും, ദാനതല്പരതകൊണ്ടും, തദ്ദേശവാസികളുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയായിത്തീര്‍ന്നു. സാമാന്യം ധനസ്ഥിതിയും, അനന്യസാധാരണമായ സ്വഭാവശുദ്ധിയും ഉണ്ടായിരുന്ന മിസ്സ് റോസ്സമ്മയുടെ ഗൃഹത്തിലും ശാരദ ജോലി നോക്കിവന്നിരുന്നു. ശാരദയുടെ താഴ്മയുള്ള പെരുമാററങ്ങളും, മുഖം വിളിച്ചുപറഞ്ഞിരുന്ന കുലീനതാഭാവും കണ്ടു റോസ്സമ്മയ്ക്കു് അവളില്‍ അനുകമ്പ തോന്നുകയും, അവളെ ഒരു വാല്യക്കാരി എന്നുള്ള നിലയില്‍ കവിഞ്ഞു സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. റോസ്സമ്മയുടെ നിര്‍ദ്ദേശപ്രകാരം അവള്‍ മററുള്ള ഗൃഹങ്ങളിലെ ജോലികളെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു റോസ്സമ്മയുടെ പരിചാരികയായിത്തീര്‍ന്നു. അതിനു തക്ക പ്രതിഫലവും കിട്ടിവന്നു. കാലക്രമത്തില്‍ ശാരദ റോസ്സമ്മയുടെ ഒരു സഖിയെന്ന നിലയില്‍ എത്തിച്ചേര്‍ന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാല്‍ കഴിഞ്ഞല്ലോ.

* * * *

ചികിത്സാവിദഗ്ദ്ധയായ റോസ്സമ്മയും രോഗബാധിതയായി. അവള്‍ ശാരദയെ വിളിച്ചു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു, "ഞാന്‍ ഇനി അധികദിവസം ജീവിച്ചിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഞാന്‍ വളരെ ധനികയാണെങ്കിലും എന്റെ ജീവിതത്തില്‍ ഈ നിമിഷംവരെ സുഖമനുഭവിച്ചിട്ടില്ല. എന്റെ ഹൃദയം നീറിനീറി ജീര്‍ണ്ണിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്റെ വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തു് എനിക്കൊരു ഹൃദയവല്ലഭനുണ്ടായിരുന്നു. ആ വന്ദ്യപുരുഷന്‍ മറെറാരു സ്ത്രീയെ വിവാഹംചെയ്തു. അതിനാല്‍ ഞാന്‍ അവിവാഹിതയായി എന്റെ ജീവിതം കഴിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സുന്ദരസ്മരണ എന്നില്‍ അനുദിനം ഉള്‍ക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്റെ മരണത്തിനു മുമ്പു് അദ്ദേഹത്തെ ഒന്നു ദര്‍ശിക്കണമെന്നു് എനിക്കതിയായ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാല്‍ എന്റെ അവസാനസമയം തീരെ അടുത്തിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തെപ്പററി യാതൊരറിവുമില്ല. ഏതായാലും ഞാന്‍ എന്റെ വില്‍പത്രം എഴുതിവച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്റെ സ്വത്തില്‍ അധികപങ്കും അദ്ദേഹത്തിനാണു്. ശേഷമുള്ളതു് ആതുരശാലകള്‍ക്കും, ധര്‍മ്മാസ്പത്രികള്‍ക്കും, നിനക്കും ആയി വേര്‍തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ഒരുനോക്കു കാണാന്‍ സാധിച്ചിരുന്നുവെങ്കില്‍, ഹാ! സു.............."

ശാരദ സംഭ്രമചിത്തയായി. അവളുടെ കണ്ണുകളില്‍നിന്നും രണ്ടുതുള്ളി കണ്ണുനീര്‍ നിലംപതിച്ചതു് അവള്‍ അറിഞ്ഞില്ല. അവളുടെ യജമാനത്തിയുടെ ദുര്‍വിധിയെ അവള്‍ ശപിച്ചു.

* * * *

"ശാരദേ, ശാരദേ," റോസ്സമ്മ ദീനസ്വരത്തില്‍ വിളിച്ചു. "എന്റെ അന്ത്യനാഴികയില്‍ നീ എവിടെപ്പോയിരിക്കുന്നു? നീ ചെന്നു് ആ അലമാറി തുറന്നു് അതിലിരിക്കുന്ന ഫോട്ടോ ഇങ്ങെടുത്തുകൊണ്ടു വരൂ. ഇതാ താക്കോല്‍."

"കൊച്ചമ്മേ! കൊച്ചമ്മേ! ഞാന്‍ ഇവിടെത്തന്നെയുണ്ടു്." ശാരദ പറഞ്ഞു, "കൊച്ചമ്മ ഇന്നലെ പറഞ്ഞതെല്ലാം ഞാന്‍ എന്റെ ഭര്‍ത്താവിനോടു പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിനു കൊച്ചമ്മയെ ഒന്നു കാണേണമെന്നു മോഹമുണ്ടു്."

റോസ്സമ്മ പറഞ്ഞു, "വരാന്‍ പറയൂ. നീ ചെന്നു ഫോട്ടോ എടുത്തുകൊണ്ടു വേഗം വരൂ."

സുരേന്ദ്രന്‍ മുറിക്കുള്ളിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു. റോസ്സമ്മ കണ്ണുതുറന്നു നോക്കി—"സുരേ! സുരേ!" എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു ചാടി എഴുന്നേററു. എന്നാല്‍ അശക്തയായ അവള്‍ വീണ്ടും കിടക്കയിലേക്കു പതിച്ചു. സുരേന്ദ്രന്‍ അടുത്തുചെന്നു കിടക്കമേല്‍ ഇരുന്നു റോസ്സമ്മയുടെ ശിരസ്സു തന്റെ മടിയില്‍ വച്ചു, "റോസ്സേ" എന്നു വിളിച്ചു. അവള്‍ ഒന്നു മന്ദഹസിച്ചു. അവസാന മന്ദഹാസം—

ശാരദ അലമാറി തുറന്ന ഉടന്‍ തന്റെ ഭര്‍ത്താവിന്റെ ഫോട്ടോ മാല്യങ്ങളാല്‍ അലംകൃതമായി ഇരിക്കുന്നതു കാണുകയും, പുറകോട്ടു മറിയുകയും ചെയ്തു.

K. K. Thomas
Class IV.

മരണം കാമ്യമോ?

മരണം എന്ന വാക്ക കേൾക്കമ്പോൾത്തന്നെ നമ്മുടെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്ത് ഒരിളക്കം—ഒരു ഭീതിയുളവാകുന്നു. "ഈ ലോകത്തിലന്താന്നെ, ഒരു സുഖവുമില്ല. എപ്പോഴും ദുഃഖം തന്നെ. വല്ല വിധത്തിലും ഈ ലോകം ഒന്നു കഴിച്ചുകൂട്ടിയാൽ മതി" എന്നു പല്ലവി പാടുന്ന താത്വികരും മരണത്തെ ഭയപ്പെടുന്നു.

നാം മരണത്തെ വെറുക്കുന്നതിനും ഭയപ്പെടുന്നതിനും പ്രധാനമായി രണ്ടു കാരണങ്ങൾ ഉണ്ട്. (1) ദുഃഖസമ്പൂർണ്ണമെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഈ ലോകത്തിലും ചില സുഖങ്ങളുണ്ട്. അവയെ ഉപേക്ഷിക്കുവാനുള്ള മടി. (2) ഞാൻ പല പാപങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്, അതിനാൽ, മരണശേഷം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പ്രവേശനമില്ല, എന്നുതന്നെയല്ല നരകത്തിൽ പോകുകയും ചെയ്യണം. നരകത്തിലെ സ്ഥിതിയോ, എത്ര ഭയാനകം? അവിടെയുള്ളത്, "ചാകാത്ത പുഴുവും കെടാത്ത തീയും" അട്ട, പുഴു, മൂക്കൻപാമ്പ്, മുള്ളുമുരിക്ക്, ലോജിക്ക പഠിനം, പരിപ്പുകറി മുതലായവയാണ്. അത്രമാത്രമോ? അങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞാൽ അടി ഇങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞാൽ 'ഫയിൻ.' ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തു പോകുവാൻ ആരെങ്കിലും ഇഷ്ടപ്പെടുമോ?

മനുഷ്യരെ വിഷാദാത്മകന്മാരെന്നും ശുഭപ്രതിക്ഷകരെന്നും രണ്ടായി തരംതിരിക്കാം. ഇവയിൽ ആദ്യവിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടവക്കാണ് മരണത്തെപ്പററി ഇത്ര ഭീതി. ശരിതന്നെ. മരണംമൂലം നാം നമ്മുടെ ഇഷ്ടജനങ്ങളോടും 'സുഖങ്ങളോടും' വേർപെടുന്നു. നരകത്തിലാണ് ചെല്ലുന്നതെങ്കിൽ, അവിടെ മൂക്കൻപാമ്പും പരിപ്പുകറിയും ഉണ്ട്. ഇതു വെറും, ഒരു വശം മാത്രമാണ്.

ലോകജീവിതം വളരെ ഭയങ്കരമായ ഒന്നത്രേ. എന്തെല്ലാം പ്രയാസങ്ങളാണ് നമ്മുടെ മുമ്പിൽ വായുംപൊളിച്ചു നില്ക്കുന്നത്? സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നത് കണികാണുവാൻപോലുമുണ്ടോ? ശിശുപ്രായത്തിൽ, ഒരു മനുഷ്യനു അല്പസുഖം ലഭ്യമായേക്കാം. എന്നാൽ മൂന്നു നാലു വയസ്സു കഴിയുമ്പോൾ കുട്ടിയെ വിദ്യാലയത്തിലേക്കയയ്ക്കുന്നു. ആശാൻ അ, ആ — എന്നു നീട്ടി ഉച്ചരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ കുട്ടിയുടെ പകുതി ജീവനും പൊയ്പ്പോകുന്നു. കുട്ടി ചൊല്ലുന്ന 'ആ' യിക്ക് അല്പം നീളം കുറഞ്ഞുപോയാൽ, ആശാൻ ചൊറിയണവും കയറും നെരിപ്പോട്ടുമായി എത്തിക്കഴിയും. (ആശാന്മാരുടേയും നെരിപ്പോടിൻേറയും പ്രാമാണ്യം നിലച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ നമുക്ക ഈശ്വരനെ സ്തുതിക്കാം). കോളേജ് ക്ലാസ്സുകളിലെ വിദ്യാഭ്യാസം ഒരുവിധം 'പരമാനന്ദമാണ്.' ചൊറിയണംകൊണ്ടുള്ള അടി കിട്ടുമെന്നു തെല്ലും ഭയപ്പെടേണ്ട. അവിടത്തെ ശിക്ഷാക്രമം ഒന്നു വേറെയാണ്. "കട്ടവൻ നില്ക്കേ ഉളിഞ്ഞവൻെറ തലയാണു പോകുന്നത്." കോളേജ് വളപ്പിനകത്തെ പുല്ലിൻപുറത്തു 'ചെറുക്കൻ' ചവിട്ടിയാൽ 'അപ്പനു' രണ്ടു രൂപാ പിഴ. അത് ഒരുവിധം തരക്കേടില്ല. അങ്ങിനെ ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസവും കഴിഞ്ഞു വിട്ടിലെത്താം..............................ആ പുരുഷനെ നാം വീണ്ടും കാണുന്നത്, ചൊറി പിടിച്ച രണ്ടുമൂന്നു കുട്ടികളും ക്ഷയംപിടിച്ച ഒരു ഭാര്യയുമായിട്ടാണെന്നു വിചാരിക്കുക. എന്താ, ഒരുവിധം സുഖം തന്നെയല്ലേ? സുഖദുഃഖസമ്മിശ്രമായ ഈ ലോകത്തിൽ ദുഃഖത്തിനാണ് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം എന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. ഈ ദുഃഖങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ഏക രക്ഷാമാർഗ്ഗം മരണം ഒന്നു മാത്രമാണ്.

ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ അസാദ്ധ്യമായിരുന്നതു പലതും മരണംകൊണ്ട്, മനുഷ്യർ സാധിച്ചിട്ടുള്ളതായി, ലോകചരിത്രം പരിശോധിക്കുന്ന ഏവക്കും മനസ്സിലാകും. ഉദാഹരണമായി തോമ്മസ് ബെക്കററിൻെറ ചരിത്രം തന്നെ പരിശോധിക്കാം. ഇദ്ദേഹം ഗംഭീരനായ ഹെൻറി രണ്ടാമനു എതിരായി, തൻേറയും തദ്വാര തൻെറ സഭയുടേയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി സധീരം പോരാടി. തൽഫലമായി ഇദ്ദേഹം രാജ്യത്തിൽനിന്നു ബഹിഷ്കൃതനായി എന്നു തന്നെയല്ല, ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ ഉദ്ദേശ്യം സഫലമായതുമില്ല. എന്നാൽ രാജകിങ്കരന്മാരാൽ വധിക്കപ്പെട്ട ആ വിനാഴികയിൽത്തന്നെ ഇദ്ദേഹം ജയിച്ചു—സഭയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം പുനഃസ്ഥാപിച്ചു. അഹങ്കാരിയും ക്ഷിപ്രകോപിയുമായ ഹെൻറിയും മരണമടഞ്ഞ ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ കബറിടത്തിന്നരികെ മുട്ടുകുത്തി.

ഒരു മനുഷ്യൻെറ ജീവിതത്തിൽ പലപല

തെറ്റുകളും ചെയ്തിരിക്കാം. അവയാണ് നമ്മുടെ കണ്ണുകളിൽ പതിയുന്നത്. എന്നാൽ ആ മനുഷ്യന്റെ മരണാനന്തരം, നാം ആ തെറ്റുകളെ ക്ഷമിക്കുകയോ അഥവാ മറക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു എന്നു തന്നെയല്ല ഗുണഗണങ്ങളെ ഉത്ഘോഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

"Martyr's blood is the seed of the Church" രക്ഷകനായി ക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രൂശുമരണം കൊണ്ടത്രേ, പാപികൾക്കു രക്ഷയും ക്രിസ്തുസഭാസ്ഥാപനവും നടന്നത്. രക്തസാക്ഷികളായിത്തീന്ന, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെ മരണമത്രേ ക്രിസ്തുസഭയുടെ പുരോഗമനത്തിനു നിദാനമായിത്തീന്നത്.

പ്രതാപവാനായ ഹെൻറി അഷ്ടമൻ പോപ്പുമായി മത്സരിച്ചതിന്റെ ഫലമായി പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുമതം ഉത്ഭവിച്ചു. ഹെൻറിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായ എഡ്വേർഡ് സപ്തമനും ഈ മതത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കുവേണ്ടി പല പരിശ്രമങ്ങളും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഈ മതത്തിന്റെ ഉറപ്പിനും വളച്ചയ്ക്കും പ്രധാനമായി സഹായിച്ചത് മേരി മഹാരാജ്ഞി (Bloody Mary) യാണ്. അവർ നടത്തിയ കൂട്ടക്കൊലയാണ് പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുമതത്തിന്റെ പുരോഗമനത്തിനു കൂടുതൽ സഹായിച്ചത്—വാളിനേല്പിക്കപ്പെട്ടവരുടെ മരണം തന്നെയാണ്.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി ആഗ്രഹിക്കാത്തതായി ഒരു മനുഷ്യനും ഇല്ല. നമുക്ക്—നമ്മുടെ ആത്മാവിന്, ജഡമയമായ ഈ കൂട്ടിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യമത്രേ മരണം.

ഈവിധമുള്ള മരണം കാമ്യമോ?

DEACON JACOB PARAYIL.

ഏകാന്തതയിൽ

കുളിർനിലാവൊത്തു പവനനിലാടി
സുമസുശോഭിത ചെമ്പകം
കളകളസ്വനം തെളിവായ് കേൾപ്പിച്ചു
പുളകം പൂണ്ടു പതത്രികൾ
തരുനിരകളിൽ പടരും പൂവല്ലി
തരുവിനോടെ രമിക്കുന്നു.
ഒരു നിശ്ശബ്ദത—യൊരു പ്രശാന്തത—
യടവിയിൽ വിലസുന്നഹോ.
അഹഹ! കാണ്മതാമനുജനങ്ങൊരാൾ
ശിലയാൽ തീർത്ത വെണ്ണപ്പാവപോൽ
മഗധരാജനശോകനിപ്പുമാൻ
സകലലോകൈക കീർത്തിമാൻ
സകലക്കാരാധ്യൻ പ്രജകൾക്കീശ്വരൻ
മഹനീയഗുണമൂർത്തിമാൻ.
കലഹമുൾക്കൊള്ളും നഗരജീവിതം
കഠിനനാദത്തിൻ മാറ്റൊലി
മദതരം നരജീവി കൈക്കൊള്ളും
പെരിയ പൈശാചമുറവിളി
ഇടവിടാതെ മുഴങ്ങും ഭീകര—
ഭരണയന്ത്രത്തിൻ നാദവും
നിമിഷംതോറുമേയനുഭവിച്ചു താൻ
ഹൃദയം നീറി വലഞ്ഞഹോ
നിയതി താൻ തീർത്തയരമവാടിയിൽ
സുചിരം മേവാൻ കൊതിച്ചവൻ.

II

കുസുമവല്ലികളഖിലം ചുംബിച്ചു
പവനനെത്തി—ഹർഷാവഹൻ
മയിലിണതാനുമിണയെയാരാഞ്ഞു
മൃദുലനാദമുയർത്തിച്ചു
പരിമളം വീശി കുളിർമയോലുന്ന—
യടവി നന്ദനോദ്യാനമായ്
പലപല ചിന്ത ഹൃദയത്തിൽ തട്ടി
ഭൂപനദാസൻ വശക്കേടായ്.
"പ്രിയ സഖിയോമൽ പ്രകൃതിയെന്തെ,ന്നി—
ലൊരുവിധത്തിലും കനിവില്ലേ?
അടവിയിലാടിൻ ഗതി നയിച്ചിട്ടു—
മിടയബാലനും, തടിനിയിൽ
ഹൃദയാഹ്ലാദത്താൽ ചെറുഗാനം പാട്ടു—
മെളിയ തോണിക്കാർ പലതരം
അനുനയോക്തികൾ പലതും ചൊല്ലി നീ—
യിവരെസ്സാദരമെതിരേല്പും
വിലസും നൽത്തൃണപരവതാനിയിൽ
സുമുഖസോദരർ മരുവുന്നു.
അഹഹ! യെൻവിധി പറവാൻ ദുസ്സഹം
ചുമതലാവൃതജീവിതം
സകലവും കാൺമു ദുരിതർ സ്വച്ഛത
മനുജരോദത്തിന്നാരവം.
എളിയതെങ്കിലുമൊരു സഹായമീ

ദുരിതക്കേകുവാനെന്മനം
പിടയുന്നു കാൺകതടയുവാനേതു
വലിയ ശക്തിയും നേരിടാ
പരസുഖത്തിനാൽ പരിതപിക്കുമ-
ക്കലുഷദുർമ്മതി മൂകരായ്
പരനായ് ജീവിതാർപ്പണഹിതത്തിനാൽ
ഹൃദയകൗതുകമരുളുവോർ
വസുധലക്ഷ്മിയാൾ ഹൃദയവാത്സല്യം
മുഴുകെ ചുംബിക്കുമാനരർ
ഉടരും ജീവിതമിനിമേൽ നേടുവാൻ
മനമേ നീയൊരുങ്ങിടടോ
അഖിലലോകവും പ്രചുരദീപ്തിയാൽ
സുചിരമാക്കും സൽപ്രേമമേ
ഇവനെ നിൻ ധർമ്മഭടനായ് ചേർത്തിടാൻ
ദയവു ചെയ്ക നീയോമലേ.”

III

പെരിയ കുക്കുടധ്വനി മുഴങ്ങിനാൻ
പ്രിയമുഷസ്സിൻെറ വരവതായ്
സുകൃതം ചെയ്യോരായടപി താനുമേ
പുതിയ ജീവൻ കൈക്കൊണ്ടതായ്
വിലപെട്ടും തത്വപഠനം നല്കിയ-
യടവി വിട്ടവൻ യാത്രയായ്
മന്ദമാരുതൻ വീശി, യെന്തോരി
സുപ്രസന്നത വാനിതിൽ
പ്രേമഗാനം പൊഴിച്ചു നാലഞ്ചു
തത്തകൾ വൃക്ഷശാഖയിൽ.

T. S. VIJAYAN, PARUR.

നിരാശയിൽ

(P. J. V.)

(ഒരു പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി)

മന്ദമാരുത ലാളനയേല്ക്കുവേ-
കുന്ദവല്ലികളാടി പൂവാടിയിൽ
മന്ദമാനന്ദചിന്തകൾ തൻ സുഖ-
സ്യന്ദനത്തിലാണിപ്പോഴെന്നോമലാൾ
രാഗകോമളനാകുമരുണനോ-
സാഗരത്തിൻ കരയ്ക്കലാണന്നേരം
വേഗമാമേനി പുൽകാനണയുമാ-
രാഗിണി സന്ധ്യവീണു നിരാശയിൽ
ആ വിജനവനത്തിൽ വസിക്കുന്ന
പാവന വനദേവതയാണവൾ
പൂ വിതറി ലതകളവളുടെ
ചേവടികളിൽ പുഷ്പാഞ്ജലി ചെയ്‌വൂ
ഓമലാളിലലസംലസിക്കുമാ
ശ്യാമരമ്യമാം പൂം പട്ടുസാരിയിൽ
പൂമണം ചിന്നും മന്ദസമീരണൻ
പ്രേമനൃത്തം തകർക്കുന്ന ഭംഗിയിൽ
കാർകുഴലങ്ങൊഴിഞ്ഞു പുറവശം
കാണുവാനരുതാതെ കിടക്കവേ;
കാതരമാമുഖമൊരു നൈരാശ്യ–
ക്കാറു മൂടിയ ചന്ദ്രനായ് മാറവെ
അപ്പരവശ ചിന്തകൾ വീഴ്ത്തിയ
ബാഷ്പവാരിയിലാമഗ്നമാകവെ
തപ്തമാനസോൽഗാമിയാകും നെടു-
വീർപ്പുമുട്ടലിൽ മാറിടം തുള്ളവേ
ഞാനരികത്തു ചെന്നേനതേകാന്ത
ധ്യാനമഗ്നയറിഞ്ഞില തെല്ലുമേ
ഒട്ടുനേരമമ്മട്ടു വിജനത
വിട്ടുപോകാൻ മടിച്ചു നിന്നിടവേ
തൊട്ടു ഞാനാമൃദുലകരങ്ങളിൽ
ഞെട്ടിമാറി തൽസന്താപചിന്തകൾ
“അല്ല! താങ്കളോ ഞാനറിഞ്ഞില്ലേവം”
ചൊല്ലിനിർത്തിയ പ്രേമസ്വരൂപിണി
“വാരിധിയിങ്ങിരച്ചു കേറീടിലും
ഘോരമാമിത്തപസ്സിലറിയുമോ?”
എൻ കളിവാക്കു കേട്ടു നിശ്ശേഷയായ്
ചിന്ത പൂണ്ടവളോതി മറുപടി
“കഷ്ടം! ഈ നമ്മൾ കണ്ട സുഖസ്വപ്നം
നഷ്ടമായി ലഭിയാതിനിമേലിൽ ;
നട്ടു നമ്മൾ വളർത്തിയ പൂവല്ലി
കെട്ടുപോയി നിരാശ തൻ വേനലിൽ;
അസ്വതന്ത്രതയ്ക്കാഹാരമായിപ്പോ-
യല്പകാലത്തെയാശാമധുരിമ
ഇന്നലെക്കണ്ടൊരാവിജയങ്ങൾ താൻ
ഇന്നു നാമിപരാജയമായ്ക്കാൺമൂ!
മേലിലും നാമകലണം ദുർവ്വിധി–
ച്ചാലു കാണുന്നു നമ്മുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ
സ്നേഹപ്പൂമധു വറ്റുകയില്ലേതു
ദാഹക വിഷജ്വാല കലന്നാലും
നിഷ്കളപ്രേമസൂനം വിയോഗത്തിൽ
ശുഷ്ക്കമാകയില്ലെന്നതും നിശ്ചയം

പോയാലും മമ ജീവിത ചിന്തയിൽ
ഭാവിയും ശോകസമ്പൂർണ്ണമാക്കാതെ"
കമ്പിതശബ്ദനിർഗ്ഗത വാചക-
മമ്പിലിങ്ങനെ കേട്ടു ഞാനസ്പഷ്ടം
സാന്ത്വനമൊന്നുമില്ലെനിക്കോതുവാൻ
ഭ്രാന്തമായെൻ മനമൊരു മാത്രയിൽ
ഹാ! കഠിനമെൻ ഭാവിയിൽ ഞാൻ ക
നാകമല്ലോ നരകമായ് മാറിയോ? (ണ്ട
ഭൂവിലുള്ള മധുരവികാരങ്ങൾ
ജീവിതത്തിൻ ദുരന്തസന്നാഹങ്ങൾ!
ആവൂ! മർത്ത്യനെ കൊല്ലാതെകൊല്ലുമീ-
യാഘാതികളീശ്വരസൃഷ്ടിയോ?
അല്ല നിശ്ചയം ലോകപിതാവിനി-
യല്ലൽ മക്കളിൽ ചേർക്കുവാൻ തോന്നു-
(മോ?

ഇങ്ങനെ ചിന്തിച്ചാശയറ്റങ്ങു ഞാൻ
നിന്നുപോയി നിശ്ചേഷ്ടനായ് തെല്ലിട

* * * *

* * * *

ഏവമൊട്ടു കഴിയവേ ഞാനൊരു
പാവയല്ലാതെ മർത്ത്യനായിടവേ
ക്രൂരികളിനെ പുൽകുന്ന പാരിന്റെ
ഘോരതമാത്രമുണ്ടെൻ സവിധത്തിൽ
ഭൂമിയെ നിത്യകാന്തിയിലപ്പോഴും
വ്യോമദീപങ്ങൾ മഗ്നമാക്കിടുന്നു.

ചെറുകഥ.

കൊലപാതകിയുടെ അച്ഛൻ!

(എം. എൻ. നായർ, മൂവാറ്റുപുഴ)

ആ കനകഗോളം ആഴിയുടെ അടിത്തട്ടിൽ മറഞ്ഞത് ഞാൻ കണ്ടതേയില്ല. എങ്ങിനെയാണ് കാണുക? നയനമോഹനങ്ങളായ പല കാഴ്ചകളേയും സാകൂതം വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഞാനുണ്ടോ സന്ധ്യയായതു അറിയുന്നു? എറണാകുളം 'ഇഷ്വിൻ പാക്ക്' കടൽക്കാറ്റിന്റെ സ്പർശനസുഖം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ ഒരു ബഞ്ചിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. പാലൊളി വീശിക്കൊണ്ടിരുന്ന പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ കായൽജലത്തിൽ ഒരു കാഞ്ചനച്ചേങ്കില നിർമ്മിച്ചു. ഹാ! എത്ര മനോഹരമായ ഒരു കാഴ്ച! അപ്പോഴാണ് സമയം അതിക്രമിച്ചു എന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത്. സർവ്വത്ര നിശ്ശബ്ദം. ഹാ! കുറച്ചു മുൻപുവരെ പാക്കിൽ എന്തു ബഹളമായിരുന്നു. റേഡിയോ സംഗീതം ഒരു വശത്ത്. തരുണീമണികളുടെ കളകളാരവം വേറൊരിടത്ത്. കുസൃതികളായ ചെറുപൈതങ്ങളുടെ രോദനം വേറൊരു സ്ഥലത്ത്. കാമുകീകാമുകന്മാരുടെ സ്വൈരസല്ലാപം അന്യത്ര. എന്നാൽ ഇപ്പോഴോ? ഏകാകിയായ എനിക്കു ശ്രവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നത്, കായൽജലത്തിലെ ചെറുകല്ലോലങ്ങൾ കുശലപ്രശ്നവ്യാജേന കൃഷ്ണശിലാതലങ്ങളെ സമീപിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന നേരിയ സ്വരം ഒന്നു മാത്രം.

ഞാൻ ലോഡ്ജിലേക്കു തിരിച്ചു. സൂർയ്യാസ്തമയം കഴിഞ്ഞുണ്ടായ ചന്ദ്രോദയം എന്നെ ചിന്താസമുദ്രത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലേക്കാഴ്ത്തി. ഒരുവന്റെ അധഃപതനത്തിൽ അപരന്റെ സന്തോഷം! പ്രകൃതിതന്നെ അതാണ് നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. പിന്നെ മനുഷ്യന്റെ കാർയ്യം ചോദിക്കാനുണ്ടോ?

"എന്താ കുട്ടാ ഇത്ര താമസിച്ചേ? വെള്ളം ആറില്ലോ. വേഗം കുളിച്ച്ട്ട് വരണം ട്ടോ." ശങ്കുച്ചാർ ഒരു ശ്വാസത്തിൽ പറഞ്ഞുതീർത്തു. അപ്പോഴാണ് ഞാൻ താമസസ്ഥലത്തെത്തി എന്നറിഞ്ഞത്. "പാക്കിൽ പോയിരുന്നു അമ്മാവാ." ഇത്രയും മറുപടിയായി പറഞ്ഞു ഞാൻ കുളിക്കാൻ പോയി. സ്നാനം കഴിഞ്ഞു വന്നപ്പോഴേക്കും ശങ്കുച്ചാർ ചോറു വിളമ്പിയിരുന്നു. ഊണിനിടയ്ക്കു ശങ്കുച്ചാർ പറഞ്ഞു: "കുട്ടനിന്നൊരു ലക്കോട്ട് വന്നിട്ടുണ്ട് ട്ടോ. നേരത്തേ പറയാൻ വിട്ടുപോയതാ." "പിന്നെ വായിക്കാം" ഞാൻ പ്രതിവചിച്ചു.

ഈ ശങ്കുച്ചാർ ആരാണെന്നറിയേണ്ടേ? ഒരു വലിയ ധനാഢ്യനായിരുന്നു എന്നാണ് അറിവ്. കാരണവരുടെ അപ്രാപ്തികൊണ്ടോ, തറവാട്ട് സുകൃതം കൊണ്ടോ സകലതും നശിച്ചു. ഒരു മകൻ ഒഴിച്ചു സകലരും 'നടപ്പുദീനം' വന്ന് അകാലചരമമടഞ്ഞു. ആ കുരുത്തംകെട്ട മകൻ നാടുവിട്ട് പോകയും ചെയ്തു. "അവനെ ഇംഗ്ലീഷ് വായിപ്പിച്ചതാ ഇതി

നൊക്കെ കാരണം" ശങ്കുച്ചാർ സങ്കടപ്പെടാറുണ്ടായിരുന്നു. "പണം ഇല്ലാത്തവൻ പിണം" എന്ന ന്യായേന 'ശങ്കരൻനായരദ്ദേഹം' ഒരു "ശങ്കുച്ചാരായി." രണ്ടു വർഷമായിട്ടു എൻ്റെ കൂടെയാണ്. പുള്ളിക്ക് അധികഭാഷണം ഒരു അലങ്കാരമാണെന്നാണ് ധാരണ. മൂപ്പരെ ഒരു കാരണവരെന്ന നിലയിലാണ് ഞാൻ കരുതി വന്നതു്. ശങ്കുച്ചാർക്ക് എന്നോട്ട് ഒരു പുത്രനോടെന്നപോലെ വാത്സല്യമുണ്ടായിരുന്നു.

ഊണു കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ എഴുത്തുവായന തുടങ്ങി.

സെൻട്രൽ ജയിൽ

തിരുവനന്തപുരം...........

സ്നേഹിത !

I

നിങ്ങൾ എന്നെ മറന്നിരിക്കാം. നാം ഒരുമിച്ച് പഠിച്ചു രസിച്ച ആ കാലം—സുഖകരമായ ഹോസ്റ്റൽ ജീവിതം—സായാഹ്നങ്ങളിലെ വിഹാരരംഗങ്ങൾ...........വർഷാവസാനത്തിൽ നാം തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞതു്—എൻ്റെ തോൽവി വിവരം അറിഞ്ഞ നിങ്ങൾ എല്ലാവരും സഹതപിച്ചതു്—മററും, മററും........... ഒരു നിശ്ശബ്ദ ചലച്ചിത്രത്തിലെന്നോണം ഈ കത്തെഴുതുന്ന സമയം, എൻ്റെ മനഃചക്ഷുക്കൾക്ക് ദൃശ്യങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ഹാ! ആ കാലങ്ങൾ ഇങ്ങിനി വരാതവണ്ണം കഴിഞ്ഞുപോയല്ലോ—"

"ആരപ്പാ ഈ പുതിയ പ്രസംഗക്കാരൻ? ഇവനൊക്കെ വേറെ തൊഴിലൊന്നുല്ലേ? ഈ പാരതം വായിക്കുമ്പോഴേക്കും കോഴി കൂവ്വല്ലോ." ആത്മഗതമായിട്ടാണെങ്കിലും എനിക്കു കേൾക്കത്തക്കവിധത്തിലാണ് ശങ്കുച്ചാർ ഇത്രയും മുറുമുറുത്തതു്. മറിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ 'സുരേശൻ' എന്ന പേരാണ് എഴുത്തിൽ കണ്ടതു്. "അമ്മാവാ, ഇതു് എൻ്റെ ഒരു സ്നേഹിതൻ്റെ എഴുത്താണ്. കേൾക്കണ്ടെങ്കിൽ ഉറങ്ങിക്കോളൂ." ഇത്രയും പറഞ്ഞു ഞാൻ വായന തുടർന്നു.

"അന്നു് ഞാൻ പരീക്ഷയിൽ ഫെയിലായല്ലോ. അതിൽ പിന്നെ നിങ്ങളാരും എന്നെ കണ്ടിട്ടില്ല. വീട്ടിൽനിന്ന് കുറച്ചു രൂപയും കൈക്കലാക്കി ഒരു ദിവസം അർദ്ധരാത്രി, ഞാൻ വീടിനോടും നാടിനോടും എന്നല്ല സകലതിനോടും മൗനമായി യാത്രപറഞ്ഞു. ആലുവായിൽ എത്തി, അടുത്ത 'എക്സ്പ്രസ്സി'ന് മദ്രാസിലേക്കു തിരിച്ചു."—

ശങ്കുച്ചാരുടെ ദീർഘനിശ്വാസമാണ് എൻ്റെ ശ്രദ്ധയെ വായനയിൽനിന്നും പിന്തിരിപ്പിച്ചതു്. ഞാൻ ശങ്കുച്ചാരുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. പാവം! കരയുകയായിരുന്നു. "എൻ്റെ കുട്ടാ, എനിക്കും ഒരു മകനുണ്ടായിരുന്നു. സുരേശൻ. ഞങ്ങളാരുംതന്നെ അവനെ ഒരിക്കലും ശാസിച്ചിട്ടുപോലുമില്ല. ആ കുരുത്തംകെട്ടവൻ പുറപ്പെട്ടുപോയി. പിന്നെ കണ്ടിട്ടേയില്ല." ഈ ലേഖനകർത്താവും ശങ്കുച്ചാരുടെ മകനും ഒന്നാണോ എന്നെനിക്കു സംശയം തോന്നി. കൂടുതലായി ഓരോന്നു ചോദിച്ച് ആ വൃദ്ധഹൃദയത്തെ വേദനിപ്പിക്കണ്ട എന്നു വിചാരിച്ചു ഞാൻ മൗനം ദീക്ഷിച്ചു. "അമ്മാവനു് ക്ഷീണമുണ്ടെങ്കിൽ ഉറങ്ങിക്കോളൂ." ഞാൻ സമാധാനിപ്പിച്ചു. വായന വീണ്ടും തുടർന്നു.

II

"മദ്രാസിലെ താമസം എനിക്കു പരമാനന്ദകരമായിരുന്നു. പണം കയ്യിൽ ധാരാളം. പിന്നെ എന്തിനാണ് വിഷമം? മണിപ്പേഴ്സിൻ്റെ ഘനം കുറഞ്ഞുതുടങ്ങിയതോടുകൂടി മനസ്സിൽ ആധിയും വളർന്നുതുടങ്ങി. ഉദ്യോഗാന്വേഷണാർത്ഥം എവിടെച്ചെന്നാലും മുതലാളിമാരുടെ "നോ വേക്കൻസി" എന്ന അട്ടഹാസങ്ങളും ഗേറ്റ്കാവല്ക്കാരുടെ കണ്ണുരുട്ടലും അല്ലാതെ യാതൊന്നുമില്ല. വളരെ പണം ട്രാം ഉടമസ്ഥന്മാർക്കും റിക്ഷാക്കാർക്കുമായി കൊടുത്തു. ഫലം നാസ്തി. ദൈവാധീനം കൊണ്ട് ഏറെതാമസിയാതെ ഒരു നൂറു രൂപ കൈക്കൂലി കൊടുത്ത് ഒരു ബാങ്കിൽ ക്ലാർക്കു ജോലി കരസ്ഥമാക്കി. മുപ്പതു് രൂപയായിരുന്നു സ്റ്റാർട്ടിംഗ്."—

"എൻ്റെ മോനും ഇതുപോലെ വല്ല ജോലീം കാണും. നന്നായി വരട്ടെ എൻ്റെ ഈശ്വരാ." ശങ്കുച്ചാർ അനുഗ്രഹിച്ചു.

"കാലക്രമേണ എനിക്കവിടെ ഒരു നല്ല നിലയായി. ഇങ്ങനെ വർഷം ഒന്നു കഴിഞ്ഞു. എനിക്കിപ്പോൾ ശമ്പളം 50 രൂപ.

പരമാനന്ദം! ആനന്ദതുന്ദിലചിത്തനായി ഞാൻ നാൾ കഴിച്ചു. താമസിയാതെ—അതെ—ആ ഒക്ടോബർ 5ന്— ഞാൻ ആ ബാങ്കിലെ ട്രഷററായി. ഇപ്പോൾ എനിക്ക് ശമ്പളം 75 രൂപയായി ഉയർന്നു. സ്ഥലം—മ

ദിരാശി പട്ടണം—നന്നാകാനും വഷളാകാനും പററിയ സ്ഥലം. കൂട്ടുകാർ വർദ്ധിച്ചു. കുറേശ്ശെ മധുപാനം തുടങ്ങി. വേറേയും ചില്ലറ കുത്സിതപ്രവൃത്തികൾ ആരംഭിച്ചു. ചിലവിന്, ശമ്പളം മതിയാകാതെ ഞാൻ വിഷമിച്ചുതുടങ്ങി. ജോലി പണമിടപെട്ടതല്ലെ? പിന്നെ എന്തിനാണ് ക്ലേശിക്കുന്നത്. 'വരുന്നേടത്തു വച്ച് കാണാം' എന്നു വിചാരിച്ച് കുറേശ്ശെ മടിശ്ശീലയിൽ കൈകടത്തി തുടങ്ങി. വഷാവസാനത്തിൽ ബാങ്കിൽ 2000 രൂപ കാണാനില്ല. ആരും അറിയുന്നതിനു മുമ്പ് ഒരു രാത്രി 3000 രൂപ കൂടി കരസ്ഥമാക്കി ഞാൻ തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു തിരിച്ചു."—

"മഹാപാപി! അവനൊരിക്കലും ഗൊണം കിട്ടുല്ല." ശങ്കുച്ചാർ അറിയാതെ ശപിച്ചുപോയി. വായന പിന്നെയും തുടർന്നു:—

III

"ഡ്രസ്സെല്ലാം ഒന്നു ചേഞ്ച് ചെയ്തു. ഒരു കൃത്രിമത്താടി എന്റെ മുഖത്തെ ആകപ്പാടെ മാററി. കാഷായവസ്ത്രവും യോഗദണ്ഡും എന്നെ ഒരു പരമ ഭക്തനായ സന്യാസിയാണെന്നു ലോകത്തെ ധരിപ്പിച്ചു. ലോകം, ഞാനൊരു സർവ്വസംഗപരിത്യാഗിയാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു. രാത്രി മാത്രമെ അക്കാലങ്ങളിൽ ഞാൻ ശരിയായ രൂപത്തിൽ നടന്നിരുന്നുള്ളു. എന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന പണം മുഴുവനും മദ്യശാലയിലും വേശ്യാലയങ്ങളിലുമായി നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഒരു 'ഭോഗാനന്ദ'നായ എന്നെ എല്ലാവരും 'ഭക്താനന്ദതിരുവടികൾ' എന്നാണ് സംബോധന ചെയ്തിരുന്നത്."

"എനിക്കു ധാരാളം ശിഷ്യന്മാരുണ്ടായിത്തുടങ്ങി. അവരിൽ ഒരാൾ—അവനെ ഞാൻ 'രാമൻ' എന്നാണ് വിളിച്ചുവന്നിരുന്നത്—എന്നെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിലും എന്റെ ആജ്ഞകൾ നിവ്വഹിക്കുന്നതിലും അത്യന്തം ജാഗ്രൂകനായി കാണപ്പെട്ടു. അവനെ ഞാൻ ക്രമാതീതമായി സ്നേഹിച്ചു—വിശ്വസിച്ചു. ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും പല കാര്യങ്ങളും ഞാൻ അവനിൽനിന്നു മറച്ചുവച്ചിരുന്നു. പണം മുഴുവൻ തിന്നുകൊണ്ട് എന്റെ രഹസ്യനടപടികൾ തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകാൻ വിഷമം നേരിട്ടു. എനിക്കു ഒരു പ്ലാൻ തോന്നി. രാമനും അതിനോടു അനുഭാവം പ്രകടിപ്പിച്ചു."—

"അവനിനി എന്താ ചെയ്യാൻ പോണേ. അവന്റേം മറേറാന്റേം തലേൽ ഇടിത്തീ വീഴണേ." ശങ്കുച്ചാർ ഇടയ്ക്കു കയറി പറഞ്ഞു.

വായന വീണ്ടും തുടർന്നു:—

"മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ചിരുന്നപ്രകാരം ഞാൻ തയ്യാറായി. ചില ആയുധങ്ങളെല്ലാം സജ്ജമാക്കി വച്ചിരുന്നു. നേരിട്ട് 'വിജയാ' ബാങ്കിലേക്കാണ് ഞാൻ പോയത്. അർദ്ധരാത്രി. മഴ കുറേശ്ശെ ചാറുന്നുണ്ട്. സർവ്വത്ര അന്ധകാരമയം. സൂചി വീണാൽ കേൾക്കാവുന്ന നിശ്ശബ്ദത. ഞാൻ ഒന്നു ഭയന്നു. മുന്നോട്ടുവച്ച കാൽ പുറകോട്ടു വലിക്കുന്നവനല്ലാ ഞാൻ. ബാങ്കിൽ ചെന്നുചേർന്നയുടനെ നാലുപുറവും ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ആരേയും കണ്ടില്ല. ലോകം മുഴുവൻ സുഖസുഷുപ്തിയിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്ന സമയം. രാമനെ അവിടെവച്ചു കാണാമെന്നാണ് പറഞ്ഞിരുന്നതു. പക്ഷെ അവനെ അവിടെ എങ്ങും കണ്ടില്ല. ഏതായാലും കാര്യം നടക്കട്ടെ എന്നു തിരുമാനിച്ച് ജനൽ പൊളിച്ച് അകത്തു കടന്നു. ടോർച്ചിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി കള്ളത്താക്കോലിട്ടു ഞാൻ ഇരുമ്പുപെട്ടി തുറന്നു. ഒരു കാഹളശബ്ദം—ചുററും ചില ഭീമകായന്മാർ—ആകപ്പാടെ ഒരു ബഹളം. രണ്ടു കയ്യിലും 'റിവോൾവർ' എടുത്ത് ഞാൻ നാലു വെടിവച്ചു. നാലു വിഹഗങ്ങൾ കൂട്ടിൽനിന്നും പറന്നുപോയി. നിഷ്പ്രയാസം ഞാൻ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടു."—

"കണ്ടോ — ഞാമ്പറഞ്ഞില്ലേ അവനെ കൊലമരത്തിക്കേററുന്ന്. മറേറാനേം പിടിച്ചെങ്കി എന്തു രസം." ശങ്കുച്ചാർ ആത്തുവിളിച്ചു.

"പുറകിൽനിന്നു' ഒരുവൻ എന്റെ മൂർദ്ധാവിൽ ഒന്നു പ്രഹരിച്ചു. ഞാൻ പ്രജ്ഞയററു നിലംപതിച്ചു.................ബോധം വീണപ്പോൾ ഞാൻ ജയിലിലാണെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലായി. എന്റെ കയ്യും കാലും ഇരുമ്പുചങ്ങലകളാൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. കുറച്ചു സമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എന്റെ ബദ്ധവിരോധിയായ—അതെ നമ്മുടെ കൂടെ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന 'ശങ്കുണ്ണി' അവിടെ വന്നു. അവൻ ഹാസ്യസൂചകമായ ഒരു വിജയച്ചിരിയോടുകൂടി പറഞ്ഞു:—"ഞാനായിരുന്നു നിങ്ങളുടെ കൂടെ താമസിച്ചിരുന്ന 'രാമൻ.' ഞാൻ ഇവിടുത്തെ സി. ഐ. ഡി. ഇൻസ്പെക്ട

രാണ്." എനിക്കു യാതൊരു വിധത്തിലുള്ള പശ്ചാത്താപവും തോന്നുന്നില്ല. നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ അവനെ നശിപ്പിക്കും.

"കേസ് വിചാരണ വരുന്ന തിങ്കളാഴ്ചയാണ്. എന്നെ തൂക്കിക്കൊല്ലുമെന്നെനിക്കറിയാം. പഴയ സ്നേഹത്തെ ഓർത്തെങ്കിലും അന്നിവിടെ വരണം. ഇതെന്റെ അവസാന പ്രാർത്ഥനയാണ്."

എന്ന്
സുരേശൻ.

IV

പിറ്റേദിവസം ഞാൻ തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോകാൻ തയ്യാറായി. ഈ എഴുത്തു കേട്ടതിന്റെ പാപപരിഹാരാർത്ഥം ഒരു വഴിപാട്ട് നേരുവാൻ തക്കവണ്ണം സങ്കുചിതമനസ്സനായ ശങ്കുച്ചാർക്കും എന്റെ കൂടെ വരുവാൻ ഒരാഗ്രഹം. ഞാൻ അനുവദിച്ചു. വയസ്സനല്ലേ.....................

വിചാരണദിവസം. വലിയ ജനബാഹുല്യം. കോടതിയിൽ, ഒരുന്നതമായ പീഠത്തിൽ ജഡ്ജി ആസനസ്ഥനായിരിക്കുന്നു. ഇരുമ്പു വളകളണിഞ്ഞ 'ഭക്താനന്ദസ്വാമി' പോലീസുകാരുടെ അകമ്പടിയോടുകൂടി എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്നു. മിസ്റ്റർ ശങ്കുണ്ണി ഔദ്യോഗികവേഷത്തിൽ ഹാജരായിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം സകല സംഗതികളും കോടതിയെ ധരിപ്പിച്ചു. പ്രതി എന്നെയും ശങ്കുച്ചാരേയും മാറിമാറി നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. സന്ന്യാസിവേഷം കളഞ്ഞു ശരിയായ ആളെ പുറത്തു കാണിക്കാമെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ശങ്കുണ്ണി പ്രതിയുടെ സമീപത്തെത്തി. കൃത്രിമത്താടി എടുത്തതും, വിലങ്ങോടുകൂടി പ്രതി ആ സി. ഐ ഡി. പ്രവരന്റെ മൂർദ്ധാവിൽ ഒന്നടിച്ചതും ഒന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ശങ്കുണ്ണി തൽക്ഷണം തന്നെ മരിച്ചു വീണു.

ശങ്കുച്ചാർ ബോധംകെട്ടു താഴെ പതിച്ചു. അപ്പോൾ മാത്രം സുരേശൻ കരയുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. അയാൾ മരണശിക്ഷയ്ക്കു വിധിക്കപ്പെട്ടു. ശങ്കുച്ചാർ സ്വബോധത്തോടുകൂടി എഴുന്നേറ്റിരുന്നു. സുരേശൻ ജയിലിലേക്കു കൊണ്ടുപോകപ്പെട്ടു. "അയ്യോ എന്റെ മോനേ എന്നെ ചതിച്ചോ" ഇത്രയും വേപഥുപൂണ്ട് ശങ്കുച്ചാർ ആക്രോശിച്ചു. പാവം പുറകോട്ടു മറിഞ്ഞു. അയാൾ പരലോകപ്രാപ്തനായി. പാവം! കൊലപാതകിയുടെ അച്ഛൻ?

M. N. NAIR,
Class III. B. Sc.

Our Exohange Magazines

(March 3rd, to October 2nd, '41.)

1. The National College Magazine.
2. The Government Victoria College Magazine, Palghat.
3. Madras Christian College Magazine, Madras.
4. A Government College Miscellany, Mangalore.
5. St. Berchmans' College Magazine, Changanacherry.
6. St. Thomas' College, Trichur.
7. St. Paul's College Magazine, Calcutta.
8. The Zamorin's College Magazine, Calicut.
9. Loyola College Magazine, Madras.
10. Hislop College Magazine, Nagapore.
11. The Alagian Student's Magazine, Allahabad.
12. St. John's College Magazine, Agra.
13. The Ewing Christian College Magazine, Allahabad.
14. The Pudukottai College Magazine, Pudukottai.
15. The Women's Christian College Magazine, Madras.

4th Oct., 1941.

Printed by Mr. C. V. Mathew, at the C. M. S. Press, Kottayam,
and published by Mr. T. I. Poonen, M. A., Managing Editor, U. C. College Magazine, Alwaye.

Our Exchange Magazines

(March 3rd, to October 2nd, '41.)

1. The National College Magazine.
2. The Government Victoria College Magazine, Palghat.
3. Madras Christian College Magazine, Madras.
4. A Government College Miscellany, Mangalore.
5. St. Berchmans' College Magazine, Changanacherry.
6. St. Thomas' College, Trichur.
7. St. Paul's College Magazine, Calcutta.
8. The Zamorin's College Magazine, Calicut.
9. Loyola College Magazine, Madras.
10. Hislop College Magazine, Nagapore.
11. The Alagian Student's Magazine, Allahabad.
12. St. John's College Magazine, Agra.
13. The Ewing Christian College Magazine, Allahabad.
14. The Pudukottai College Magazine, Pudukottai.
15. The Women's Christian College Magazine, Madras.

4th Oct., 1941.

Printed by Mr. C. V. Mathew, at the C. M. S. Press, Kottayam,
and published by Mr. T. I. Poonen, M. A., Managing Editor, U. C. College Magazine, Alwaye.